

9^E JAARGANG N^O. 7 — 3 MEI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304



ANNA MAY WONG

de beroemde Chineesche tooneelspeelster en film-ster, verschijnt zelden in het openbaar met haar landskleedij, maar thuis — in Londen zoowel als in Los Angeles — leeft zij het leven van elke andere Chineesche vrouw, zooals men haar ziet afgebeeld aan de theetafel in haar, in Chineeschen trant ingericht, boudoir.

De Zandaafgraving der Blaricumsche Heide

Op een veelbelovenden lentemorgen van de vorige week zijn we er op uitgetogen om eens polshoogte te nemen van den stand der werkzaamheden aan de zandaafgraving op de Blaricumsche heide. Al mogen we deze nogal geruchtmakende kwestie genoegzaam bij onze lezers bekend achten, zij in 't kort nog even gereleveerd waar het hier om gaat.

De groote verkeersweg Amsterdam-Amersfoort, die er zoo gauw mogelijk komen moet, verkeert reeds eenige jaren in een stadium van wording. Een gedeelte is reeds voltooid, maar verreweg het grootste deel bestaat alleen nog maar op papier.

Nu wordt de zaak op het oogenblik flink aangepakt en komt er werkelijk wat je noemt „teekening” in. Van „Crailo” aan den ouden Amersfoortschen straatweg buigt de nieuw ontworpen verkeersader naar rechts de heide over, om verderop den Hilversumschen weg, niet ver van het Janskerkhof, te kruisen en verder zuidwaarts te loopen.

Met man en macht is men thans bezig de onderlagen te leggen van deze nieuwe heerbaan, waarvoor natuurlijk zand, veel zand noodig is. Om nu op de meest doelmatige en goedkoope manier aan dit noodzakelijk materiaal te geraken, besloot men



DE AARDKORST WORDT EERST ONTDAAN van de heideplaggen en al het geboomte en struikgewas wordt gerooid, alvorens men graven gaat.



En aangezien deze gronden juist in het hart van „Amsterdams tuin” gelegen zijn, waar duizenden en duizenden hoofdstedelingen des zomers en voora! ook op mooie herfstdagen, hun longen komen volademen met dien frisschen, kruidigen heidewind, waar ze hun van benzine en andere dampen doortrokken kleeën eens flink laten uitwaaien en op hun dwaaltochten en pic-nics hun hart, eens in de week of op vacantedagen, ophalen aan een volop genieten in deze prachtige, ongerepte natuur, daarom werden van verscheiden kanten protesten geuit tegen dezen welberaamden aanslag.

Zoo heeft ook de burgemeester van Bussum zijn waarschuwende stem laten hooren en ten slotte, toen dit niet hielp, de zaak aanhangig gemaakt bij de hoogste instantie, den Minister van Waterstaat.

Nadat nu diverse autoriteiten zich ter plaatse op de hoogte hadden gesteld van den toestand,

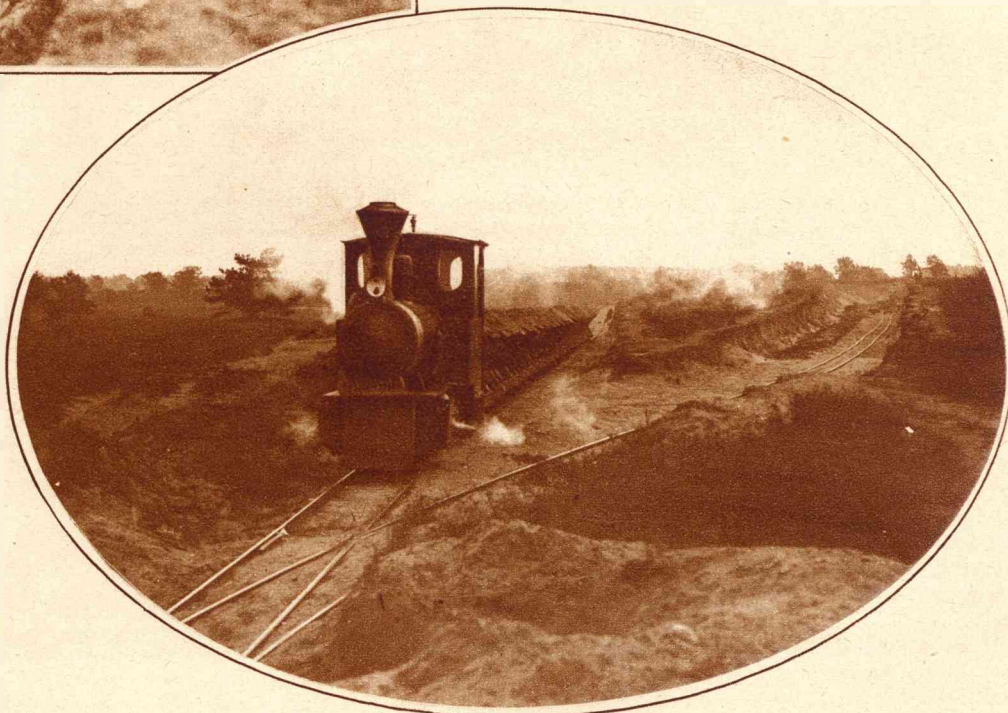
MET MAN EN MACHT graaft men in de ingewanden van den heidegrond...

indertijd daartoe een gedeelte van de Blaricumsche hei af te graven en wel op zoodanige wijze, dat het natuurschoon ter plaatse zoo weinig mogelijk zou worden geschaad. Daartoe zijn eerst de heideplaggen van de af te graven heidestrook zorgvuldig behandeld en bewaard om naderhand, wanneer tot op een diepte van een meter of vijf, het zand zou zijn weggegraven, deze erweer netjes te deponeeren. Zoodat er dan voor iemand die het niet wist, geen spoor van zandrooving van onder die heidelaag viel te bespeuren.

Oppervlakkig beschouwd een vernuftige oplossing, die echter sommigen, beducht voor schennis van het landschapschoon daar ter plaatse, wel wat al te naïef voorkwam.

Immers, zoo zeiden deze natuurminnenden, al wat momenteel op die heidegronden groeit dat juist van zoo groote bekoring is, (wilde dennen bijvoorbeeld en bremstruiken) en mitsgaders het wisselend aspect van golvende hei en dennenboschjes en zandverstuivingen, dat alles zal toch onherroepelijk verdwijnen, al zeggen de voorstanders dat het maar „voorloopig” is.

Waarbij nog komt dat, wil het weder neer-leggen van die heideplaggen eenig practisch effect hebben, dezen toch de tijd gegund moet worden om zich weer behoorlijk aan den bodem vast te hechten, zoodat men toch tot afsluiting van die terreinen zal moeten overgaan



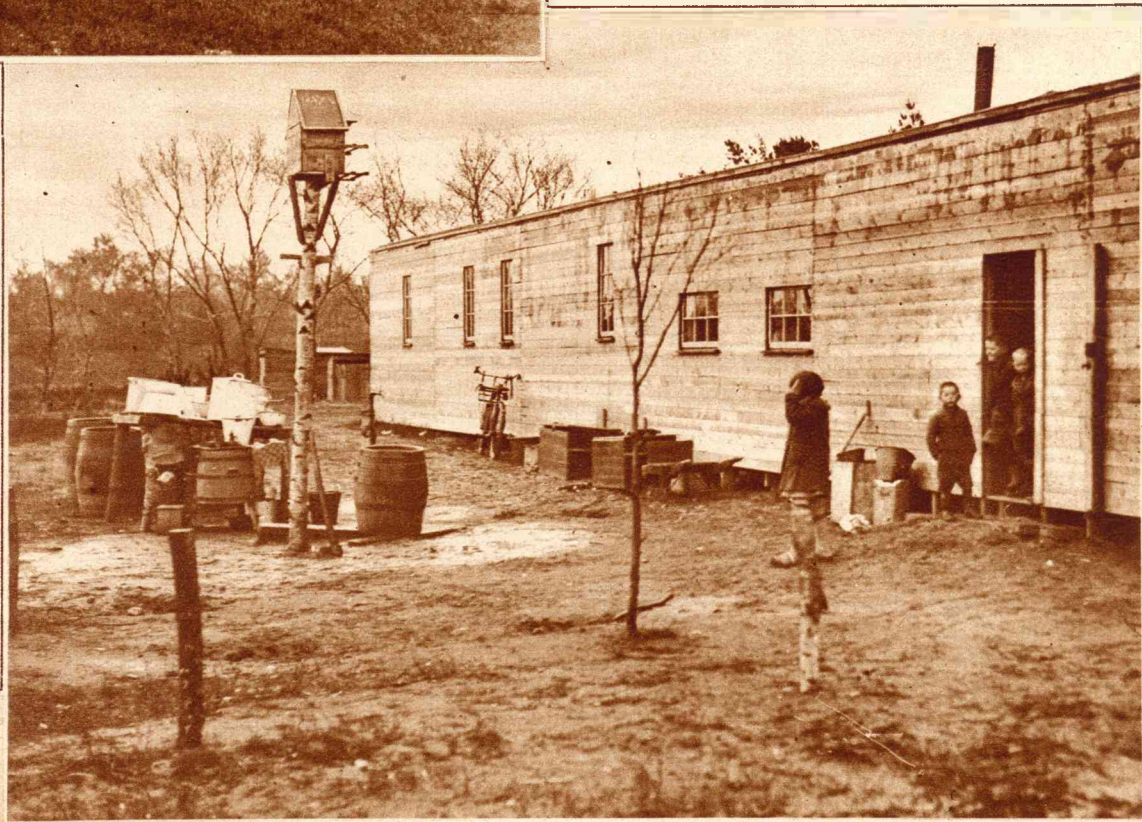
LANGE RIJEN KIPKARREN voeren onophoudelijk het bruingele zand weg naar de plaatsen, waar de nieuwe verkeersweg daar behoefte aan heeft.



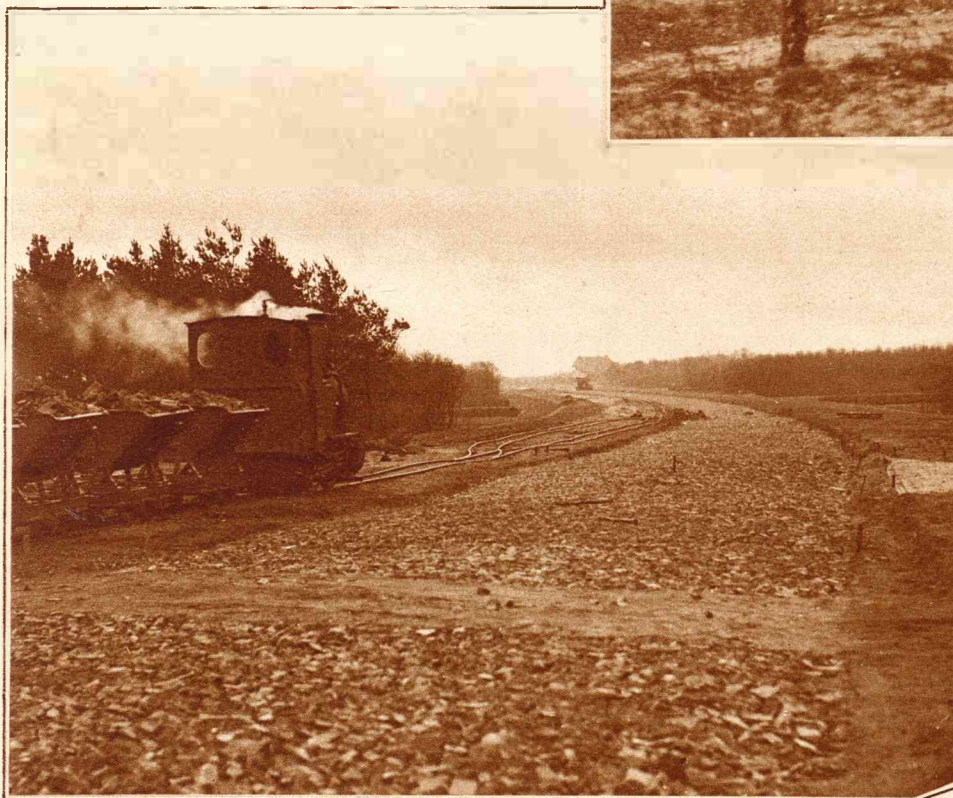
DE ACHTERZIJDE VAN DE GROOTE WOONKEET met een gedeelte van de woning van den opzichter. Deze woning heeft tenminste nog een groen tintje.

verklaarde de Minister dat de alarmeerende berichten over verdelging van natuurschoon z.i. overdreven waren en bovendien een meerdere uitgave van rond een ton gouds, verbonden aan het elders weghalen van zand, niet gerechtvaardigd was.

Waarmee de zaak dus beslist was. Vroeg in 't voorjaar verzezen er eenige loodsen, woonketen feitelijk, die door hun minder fraai uiterlijk van ongeschilderde planken en den onaesthetischen rommel eromheen, een vloek zijn in deze schilderachtige omgeving. Gedurende waarschijnlijk anderhalf jaar zullen daar de grondwerkers huizen met de uitvoering van de afgraving belast. Hoewel dit slechts een bijzaak is, van tijdelijken aard, kunnen we toch niet nalaten er op te wijzen dat een kwastje



EEN SCHRILLE WANKLANK in de harmonische sfeer van het heidelandschap is de groote verpelooze woonkeet, ook al prijkt er een duiventil voor als symbool van den heerschenden vrede.



HOE DE STAND DER WERKZAAMHEDEN IS aan den nieuwen verkeersader, die dwars over de heide loopt, toont u deze foto.

groene verf dien schrillen wanklank in een zoo harmonische entourage zeker heel wat getemperd zou hebben!

En de afgraving zelf? Zooals ik in den aanvang zei, was het een prachtige lentemorgen dat we op stap gingen naar de plek des onheils, maar grillig als het Aprilweer is, kwamen we er aan bij een steeds dreigender en grijzer wordende lucht, waaruit dan ook weldra dikke droppels vielen, die warempel kort daarop door groote, witte sneeuwvlokken werden gevolgd.

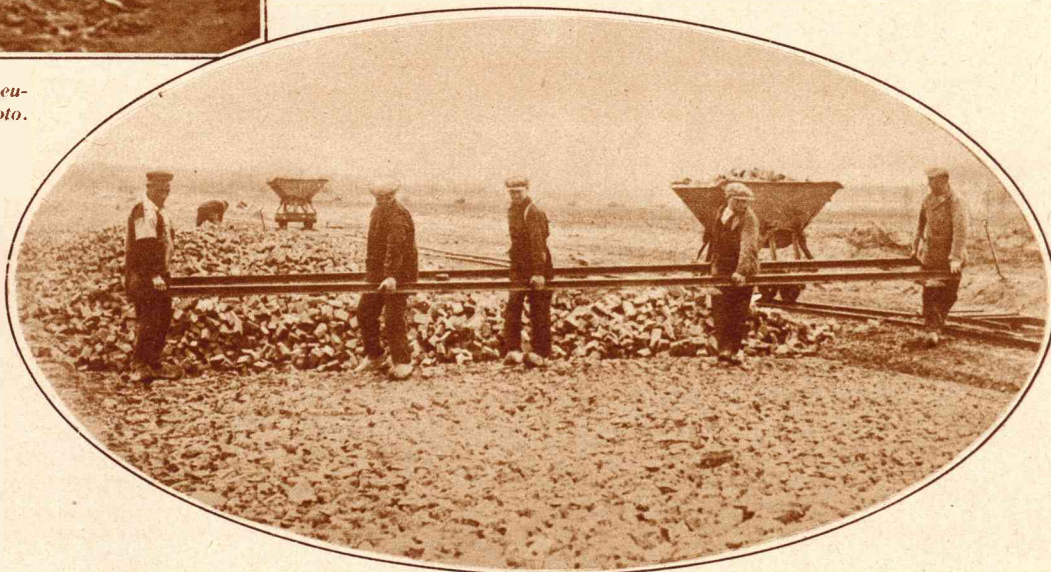
Zulk onguur winterweer was natuurlijk niet uitermate geschikt, ons een goed denkbeeld te vormen van hoedanigen aard en omvang het letsel aan dit prachtig stuk Gooische heide toegebracht, in den zomerdag wel zijn zou. Maar toch ging het ons aan 't hart te zien hoe daar een groote witte wig in het lichaam van den heidegrond, als een diepe vleeschwond, geslagen was, die men met rappe handen nog steeds bezig was uit te diepen. En te zien hoe een miniatuur-Russisch-locomotiefje gansche rijen volge-

vangen, een straatweg die het record aan doodelijke en ernstige ongevallen op zijn naam heeft staan, welk record juist dien middag toen wij hier langs huiswaarts keerden, nog op gruwelijke wijze werd verhoogd.

Een groote zespersoons-auto kwam juist voor ons in zulk een heftige botsing met een auto-melkwagen, dat beide totaal versplinterd werden en een viertal zwaargekwetste passagiers dwars over den weg lag. Elders in ons blad zal de lezer daarvan de fotografische bewijzen kunnen zien.

Toen we met een huivering van afgrijzen dit tragisch tafereel hadden aanschouwd, kwam de gedachte bij ons op dat een natuurschennis als de onderhavige zandafgraving, die dienstbaar wordt gemaakt aan een allerdringendste verkeersverbetering, waarbij aan een onhoudbaren toestand een eind wordt gemaakt, niet zoo geheel te verwerpen is.

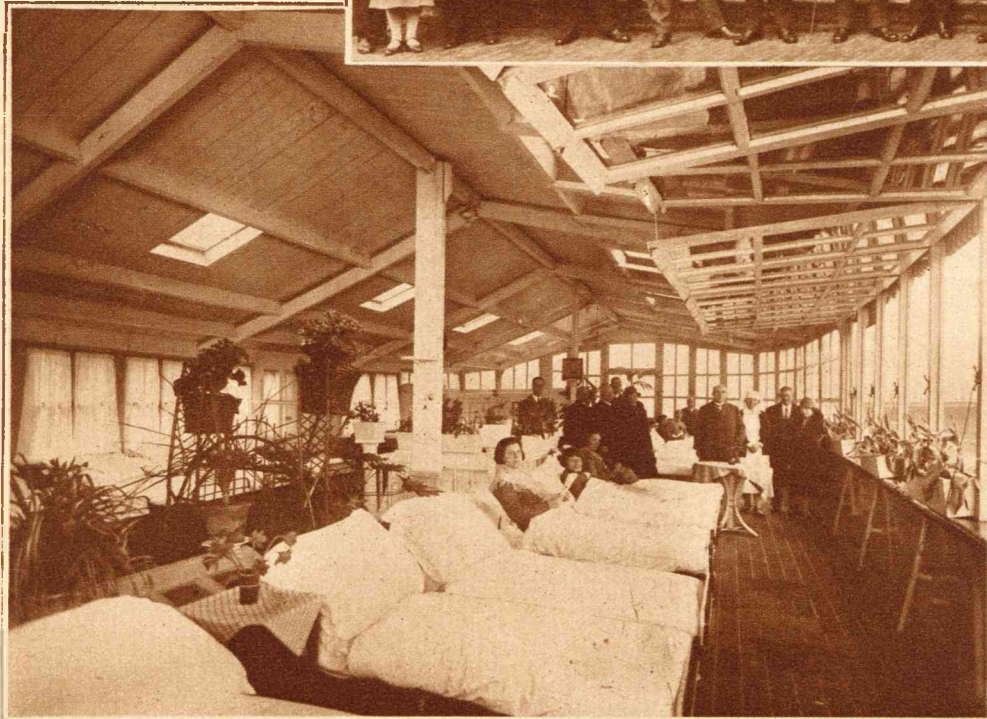
Al zal de toekomst moeten leeren of die schennis inderdaad slechts tijdelijk is en geen blijvend misvormend litteken zal nalaten. SICCO.



DE ONDERLAAG van den in aanbouw zijnden verkeersweg mag wel stevig genoemd worden.

De I.T.F.

(Internationale Transport-arbeiders Federatie) heeft haar tienjarig bestaan herdacht met een welgeslaagd feest te Amsterdam. Hier-naast: Bestuur en feest-nierders waren zoo wel-willend voor onzen fotograaf te poseeren.



In de Hoofdstad

De Wilhelminaboot

de nieuwe lighal van de Ver. Parkherstellingsoorden, liggende aan de Rijks-Marineverf is Maandag j.l. door den Havenmeester, den heer v. d. Poll, officieel geopend (hiernaast). Mogen velen er verloren krachten hervinden!

Dr. J. Kuiper

de hoogsterdienstelijke geneesheer-directeur van het Wilhelmina-Gasthuis legt zijn functie neer. Naar aanleiding daarvan heeft er een afscheid plaats gevonden in het gebouw der Vrije Gemeente, die buitengewoon druk bezocht was (hieronder).



De Wettige Erfgenaam

Door Frank van den Voorde

Samuel Hopper, advocaat en procureur, drukte op de bel van zijn schrijftafel en duwde zijn sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen.

Zijn handen waren bezig met het verleggen van documenten en krantenuitknipsels, en dus deed hij dit door het vertrekken van zijn gezicht, wat niet bijdroeg tot vermeerdering van zijn uiterlijk schoon.

Een deur ging open en dicht. Een magere jongeman, die vroegtijdig kaal werd, verscheen in de kamer. Hij droeg een verschoten gele kantoorjas, waarop hier en daar inktvlekken zaten.

De lichtblauwe oogen van den kalen jongeman bleven op 't gezicht van zijn patroon rusten, maar hij sprak niet. Dat was een goede eigenschap van Jocelyn, hij sprak nooit, voor hem iets gevraagd werd.

„Is Mullins er al?” bromde Mr. Hopper, zonder de oogen op te slaan. „Nee, Meester,” antwoordde de klerk.

„Je hebt hem toch gezegd, dat ik hem vanochtend wilde spreken?”

„Ja, Meester.”

„Zei hij, dat hij zou komen?”

Voor het eerst keek Mr. Hopper Jocelyn aan.

„Ja, dat heeft hij gezegd, Meester,” antwoordde Jocelyn.

„Hum,” kuchte de advocaat. „Hoe zag hij er uit, toen je hem m'n boodschap overbracht?”

„Nijdig, Meester,” zei Jocelyn.

„Had hij weer gedronken?” vroeg Hopper.

„Bij afwezigheid van ieder bewijs kan ik dat niet zeggen, Meester,” antwoordde de klerk.

„O, kan je dat niet?” zei de advocaat sarcastisch.

„Nee, Meester.”

„Nu, het is genoeg,” zei Hopper kortaf. „Als Mullins komt, laat 'm dan dadelijk hier komen.”

Jocelyn ging geluidloos op de deur af, die plotseling openvloog met veel onnoodig lawaai. Een jonge man kwam haastig het kantoor binnen.

„Hallo, kaalkop,” zei hij tegen Jocelyn, terwijl hij den klerk familjaar op den schouder sloeg.

Jocelyn dook en maakte, dat hij wegwam, zonder een woord te spreken, terwijl hij de deur achter zich sloot. De bezoeker keek hem grinnikend na.

„Die schelvisch brengt me altijd aan den gang,” verklaarde hij. „Ik vind het leuk, hem te plagen, want hij wordt er zoo kwaad om. Nou, Meester, wat had je op je hart? Waarvoor heb je me

noodig? Nog eens een kwaad zaakje, denk ik, hè?”

„Ga zitten, Mullins,” zei de advocaat.

„Hé!” zei de bezoeker verbaasd. „Ga zitten! Heel best, meneer Mullins zal gaan zitten!”

vuldig terug en sloot de lade af. „Mullins, hoe oud ben je?” begon hij plotseling.

„Oud genoeg om beter te weten!” zei Mullins. „Waarom?”

„Je bent over de dertig,” zei Mr. Hopper somber, „en, wat het ergste is, je ziet er ook naar uit.”

„Ik ben zeven en twintig,” zei Mullins, „en ik ben jong voor mijn leeftijd. Die baard maakt me zoo oud, maar ik heb me ook in geen week kunnen laten scheren en mijn gezicht voelt aan als dat van een herdershond, maar...”

„Zeven en twintig!” herhaalde Mr. Hopper. „Dan is de ouderdom al goed.”

„Wat doet mijn leeftijd er toe?” vroeg Mullins. „Waar heb je het toch over?”

Hopper leunde een weinig voorover. Een onaangename glans scheen in zijn kleine oogen en hij keek den jongen man aan met een blik, die hem trachtte te doordringen. „Je leeftijd heeft er een heeleboel mee te maken!” zei hij langzaam. „Als je ten minste mee wilt doen!” Dan, met een dreigenden blik: „Ik ben benieuwd, in hoeverre je mee wilt doen!”

Mullins keek 'm eens aan, dan dwaalden z'n oogen de kamer in. Hij lachte luidruchtig.

„Ik zal in zooverre meedoen,

als goed voor mezelf is,” zei hij droog. „Kom op, Meester, waar stuur je op af? Draai er niet langer omheen, maar begin eens!”

„Mullins,” zei Hopper kort, „er is kans voor een jongen vent om geld te verdienen.”

„Voor een ander!” zei Mullins prompt. „Ik snap het al.”

„Iets voor hem zelf en iets voor den man, die hem kan wijzen op welke manier.”

„Ga voort!” zei Mullins prikkelbaar. „Vooruit er mee, Meester, schiet op!”

Hopper nam een krantenuitknipsel op en keek er naar.

„De executeur van een landgoed in Connecticut zoekt naar een erfgenaam,” zei hij. „Hij wil een man hebben van zeven en twintig jaar.”

Mullins sloeg zijn beenen van elkaar en ging rechtop zitten. Hij sloeg zich met de palm van z'n hand op de borst. „Ik, Meester?” vroeg hij. „Ik de erfgenaam?”

Hopper knikte. Mullins sprong overeind en zette z'n hoed op.



Een Chineesche mondharmonieakapel

's zeker een zeldzame instelling. Toch bestaat ze en wel in Los Angeles (Californië) waar de daar wonende Chineesche kinderen haar hebben opgericht. Ze oefenen zich in allen ernst, zooals deze foto zien laat, en moeten reeds aardige resultaten bereikt hebben!

Hij nam een fauteuil, sloeg z'n beenen over elkaar, zoodat men zijn afgedragen schoenen zag, zette z'n ouden Derbyhoed op z'n knie en zei lachend tegen Hopper:

„Je zou me weleens een sigaar kunnen aanbieden.”

Mr. Hopper trok een la van zijn bureau uit en haalde een sigaar te voorschijn. Mullins nam haar aan, beet er de punt af, streek langs de schrijftafel van den advocaat een lucifer af en rookte gedurende een paar seconden zwijgend.

„Die sigaren heb je zeker van een uitverkoop?” merkte hij op. „Ze smaken naar kool, maar overigens zijn ze niet kwaad. Als je nu nog eens wat te drinken gaf...”

Mr. Hopper haalde uit een andere la een flesch met een vuil glas. Mullins schonk het flink vol.

„Nou, vooruit Meester,” zei hij, terwijl hij zijn glas ophief en naar de amberkleurige vloeistof keek. „Dit is ook niet veel zaaks, maar enfin. Wat heb je dezen keer op je hart?”

Meester Hopper zette de flesch en het glas zorg-

„Meester,” zei hij. „Je bent een slechte raadgever! Ik zou wel willen meedoen, net zoo goed als een ander, maar ik ben niet gek, nog niet! Nee, Meester, ik pas!”

„Ga zitten, Mullins!” zei Hopper. „Denk je, dat ik me kan veroorloven, me in zulke zaken te steken? Je begrijpt me niet!”

Mullins lachte.

„Wel zeker begrijp ik je! Ik moet de erfgenaam zijn. Ze laten me in de getuigenbank komen en vragen me honderdduizend dingen. Ik maak één vergissing en dan word ik gepakt wegens meened. Ik moet een poos zitten en jij gaat naar je kantoor terug en verklaart, dat het een schandaal is, zooals ik jou heb probeeren beet te nemen. Ja, hoor, ik snap al lang, hoe of 't zal gaan.”

Mr. Hopper deed de la weer open en haalde de flesch en het glas te voorschijn.

„Heb je er veel op tegen, de heele geschiedenis te hooren?” vroeg hij.

Mullins keek naar de deur en dan naar de flesch. Toen ging hij weer zitten met een dwazen lach.

„Ik zal er nog maar eentje nemen,” zei hij. „Je kan op een been niet loopen. Kom, Meester, zet de flesch nou niet zoo gauw weer weg! Het zou wleens een lange geschiedenis kunnen worden.”

„Nu, in de eerste plaats,” zei Hopper, „hoef je niet bang te zijn, dat je voor het gerecht moet komen. Er is geen enkele andere erfgenaam, die kan protesteeren. 't Is een zaak, waarin een oude man al zijn eigendommen nalaat aan een neef, dien hij niet meer heeft gezien, sedert de jongen tien of elf jaar was. Er is geen sterveling in de stad, die kan verklaren, dat jij niet de man bent, waarvoor je je uitgeeft. Het eenige wat je te doen hebt, is, naar den executeur te gaan en hem te overtuigen, dat jij de wettige erfgenaam bent, en dat kan je doen, door hem een boel kinderlijke herinneringen te vertellen over je oom en z'n huishouden. Het is even zeker als...”

„Als een bankroof!” viel Mullins grimmig in de rede. „De manier, waarop je de zaak voorstelt, is heel aardig, je hebt al heel wat menschen de gevangenis in gepraat, die er nu nog brommen. Kinderlijke herinneringen! Waar moet ik die vandaan halen?”

Meester Hopper nam eenige getypte vellen papier op en zwaaid ze voor Mullins' oogen heen en weer.

„Hier zijn ze,” zei hij, „je kinderlijke herinneringen, met een lijst vragen er bij, die de executeur je vermoedelijk zal doen, met de goede antwoorden er achter. De naam van je vader, van je moeder, waar je bent geboren, beschrijving van je oom, beschrijving van je tante, namen van de bureu, die er toen woonden. Je kunt het heele gevalletje in een uur uit je hoofd leeren, en als de executeur andere dingen vraagt, kun je zeggen, dat je je dat niet meer herinnert. Je was ook pas tien jaar in dien tijd en ze zullen niet van je verlangen, dat je alles nog weet.”

„Zoo zoo!” zei Mullins sarcastisch. „Je hebt alles netjes voor elkaar!”

„Het is een weddenschap, die niet verloren kan worden,” zei Hopper. „Ik heb de heele geschiedenis van die familie opgezocht en alles is dik in orde. Het eenige, dat ik nu nog noodig heb, is een jonge vent, die een heel klein beetje lef heeft...”

„Hou maar op!” zei Mullins kortaf. „Ik bedank je voor dat soort werk! Ik heb lef genoeg om heel wat vuile zaakjes voor je op te knappen, waar of niet? Maar ik laat me niet in met zaken, waarbij ik polsmofjes omkrijg! Nee, Meester! Je moet er maar een ander voor opzoeken.”

„Tweehonderd dollar!” zei Hopper zachtjes. „Tweehonderd dollar en een nieuw pak kleeren. Ja! en een overjas. Ik maak er tweehonderd vijftig van, en dat allemaal, wanneer je zegt” — de advocaat keek naar de getypte velletjes — „dat je William Strong heet en een neef bent van Ebenezer Hastings en dat je een tante Polly had. Nogal makkelijk om te zeggen, niet? Geen gerecht, geen getuigenbank, alleen een oude man, die niets zal vermoeden. Kom, vooruit, een kerel met het lef van een haas zou 't doen. En jij laat een ander die tweehonderd vijftig dollar en het pak kleeren opstrijken? En de overjas? Dat had ik niet van je gedacht, Mullins.”

Bij het begin van Hopper's toespraak had Mullins stokstijf op de punt van z'n stoel gezeten. Woede en afkeer waren in zijn oogen te lezen. Toen de toespraak geëindigd was, frommelde hij

met z'n vingers langs z'n ongeschoren baard. De booze glans was uit zijn oogen verdwenen, ze staarden ver voor zich uit.

„Ik heb beet!” dacht Hopper, „ik had eerder over dat geld moeten beginnen.” Toen zei hij hardop: „Je kunt een heeleboel koopen voor tweehonderd dollar!”

Mullins sprong op en greep naar de flesch. „Ik ben je maat!” zei hij heesch. „Ik! William Henry! Op de gezondheid van m'n tante Polly!”

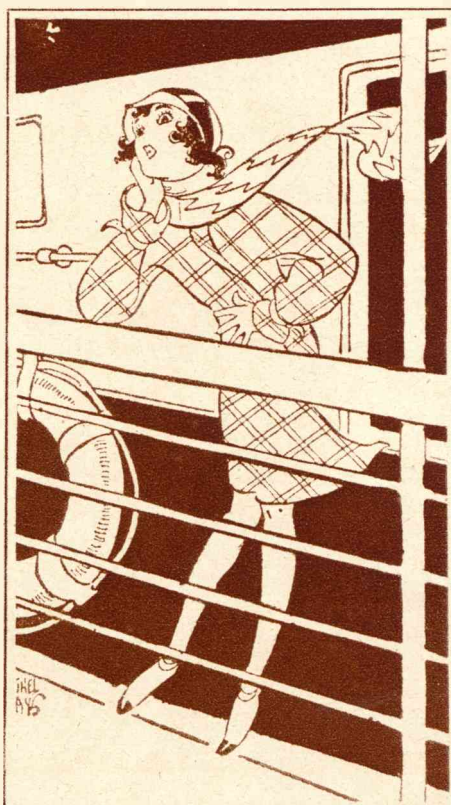
„Vergeet oom Ebenezer niet!” zei Hopper glimlachend.

„Oom Ebenezer was een reuzenvent!” zei Mullins lachend. „En, Meester, liet hij me veel na?”

Twee heeren zaten in den rookcoupe van een Pullmanwagen en keken naar het landschap, dat voorbijvloog. De oudste was heel stijf en waardig in een zwarte pandjesjas, die een langdurigen dienst achter zich had, verder droeg hij een zwarte das en een ouderwetschen zijden hoogen hoed.

De jongste scheen zich niet erg op zijn gemak te voelen in zijn goedkoop uitzienend nieuw pak, nieuwe

Fanny Flapuit zegt:



Len zeereis is de gemakkelijkste manier om een dief te beginnen.

schoenen, nieuwen hoed en spiksplinternieuwe das. Hij ging telkens verzitten en trok zijn broek op, om de plooiën niet uit z'n knieën te maken. Men kon ook duidelijk aan hem zien, dat hij pas zijn haar had laten knippen en zich had laten scheren. Hij zag er lang niet kwaad uit, en het was moeilijk, in hem den slordigen Mullins van een week geleden te herkennen.

„Nog maar een half uur,” zei Hopper, op zijn horloge kijkende. „Ik denk, dat 't het beste is, onze vragen nog eens te repeteeren, Mullins!”

„Nou zeg,” zei de ander spottend, „vergeet dien Mullins nu maar eens! Ik heet toch William Henry!”

„Zullen we nog eens een kleine repetitie houden, William?” vroeg Hopper nu lachend.

„O best,” antwoordde Mullins verveeld. „Vooruit dan maar.”

Twintig minuten lang vroeg Hopper en Mullins dreunde de antwoorden eentonig op. Het was duidelijk, dat hij ze door en door kende.

„Reusachtig!” zei Hopper eindelijk. „Je kent het letterlijk, Mullins, maar ratel die antwoorden niet af als een papegaai. Aarzel een beetje, zwijg een poosje en herinner je de zaken niet onmiddellijk. Je was pas tien, weet je, toen je dronken vader kwam om je te halen. Ze kunnen niet van je verwachten, dat je je alles nog herinnert.”

„Onzin,” zei Mullins. „Dit is maar een herhaling. Laat me m'n gang maar gaan. Wat zei die oude kerel op je brief?”

„Hij telegrafeerde me, de identiteitsbewijzen

mee te brengen,” zei Hopper. „Mijn brief aan hem was een zuivere zakenbrief. Ik zei, dat een jonge man me had opgezocht om raad te vragen, daar hij een advertentie had gelezen, die kort geleden in de bladen van New York had gestaan. De jonge man, zei ik, stelde zich voor als de persoon, die in de advertentie werd genoemd, en vertelde een vrij volledig verhaal over zijn verleden...”

„Zijn tante, die?” viel Mullins in de rede.

„Wees niet zoo lollig!” zei Hopper vinnig. „Ik vertelde, dat bij gebrek aan iedere informatie omtrent waarheid of leugen de bewijzen moesten berusten bij den jongeman. Ik verklaarde ook, dat ik er van overtuigd was, dat de erfgenaam van het Hastingslandgoed was gevonden.”

„Dat is ook zoo,” zei Mullins. „Zeg, Meester, je hebt me nooit verteld, hoe je al die bijzonderheden te weten kwam?”

„Dat zal ik je ook niet vertellen,” zei Hopper. „Het kostte tijd en geld. Nou, vergeet vooral niet, dat je oom Ebenezer met een stok liep en je tante Polly lange krullen droeg, en dat de Richardsons naast ze woonden.”

„In orde!” zei Mullins. „Ik ken alle Richardsons goed.”

„Er is één ding, dat me onzeker maakt,” zei Hopper. „Die Joel Parker, de executeur, moet dat kind hebben gezien, omdat hij een dikke vriend was van de Hastings, twintig jaar geleden. Dat is een punt, dat we niet moeten verwaarloosen. Als je je daarbij vergist, ben je er geweest, want ik ben er niet achter kunnen komen, hoeveel Parker eigenlijk weet. Snap je?”

Mullins knikte.

„Maak je niet bezorgd over dien ouden kerel,” zei hij vol vertrouwen. „Ik kan 'm best aan.”

Hopper spotte: „Je hebt al je koelbloedigheid ineens terug. Een beetje geld maakt een groot verschil, hè?”

„Soms!” zei Mullins.

„En fantaseer niet in het wilde weg!” zei Hopper. „word niet te brutaal. Bedenk, dat je juist je oom's dood hebt vernomen en dat je er heelmaal van overstuurd bent.”

„Nog meer?” vroeg Mullins.

„Nog een ding,” zei Hopper. „Ik kan geen deel nemen aan de ondervraging, omdat er wordt verondersteld, dat ik geen feiten ken. Als je me hoort snuiten, is 't het teken, dat je te ver gaat, dus krabbel je maar terug.”

„Ik zal naar je sein luisteren,” beloofde Mullins.

„Let op den ouden vent, als ik je voorstel,” waarschuwde Hopper. „Hij kon laten merken, of hij dien William Henry ooit had gezien of niet.”

De stationschef van Camberwell Canter kwam heftig onder den indruk van Hopper's zijden hoed en z'n plechtstatig geluid, maar hij herstelde zich spoedig, in zooverre, dat hij het huis kon aanwijken, dat ze zochten.

Spoedig waren ze dan ook bij een deur, waarop stond

JOEL PARKER
Advocaat

De deur werd geopend door een kleinen ouden man met wit haar en een grooten hoornen bril op, die hem het uiterlijk gaven van een grijzen uil.

„Meester Parker?” vroeg Hopper.

„Ja, meneer. Bent u Meester Hopper? En is dat de jonge man? Kom binnen, heeren! Kom binnen! Ik heb u verwacht!”

„Meester Parker,” zei Hopper, „laat mij u mijn vriend en cliënt meneer Strong voorstellen.”

„Aangenaam,” mompelde Mullins.

De oude executeur keek den jongen man scherp aan, maar hij stak hem geen hand toe. Toen zei hij iets, dat Hopper deed verstijven.

„Zoo, zoo, bent u William Henry? Zoo, zoo, de tijd verandert veel, Meester Hopper.”

„Wat zou hij daarmee bedoelen?” dacht Hopper.

Na een scherp blik op Mullins te hebben geworpen, wendde de oude heer zich tot Hopper.

„U begrijpt, Meester,” zei hij, „in een zaak als deze, waar het om een landgoed gaat...”

„Ik begrijp uw toestand volkomen,” zei Hopper. „Uw verantwoordelijkheid is groot! U moet overtuigd zijn van de aanspraken van dezen jongen man. Misschien zou u u beter een meening kunnen vormen over de zaak, wanneer hij u de geschiedenis zou herhalen, die hij mij heeft gedaan, daar u de gang van zaken bekend is.”

„Ongetwijfeld!” antwoordde de oude man

droogjes. „Ik geef er de voorkeur aan, hem het een en ander te vragen.”

„Prachtig,” zei Hopper. „Prachtig.”

Hij nam een stoel bij het raam, waar hij het gezicht van den ouden man kon zien, en haalde zijn zakdoek uit zijn zak. Joel Parker ging aan zijn bureau zitten en Mullins trok een stoel tegenover hem.

„Het schijnt ongeloofelijk,” zei de executeur, als sprak hij tot zichzelf, „dat deze jongeman al die jaren niet aan z'n oom zou hebben geschreven.”

Mullins draaide onwennig op z'n stoel en kuchte.

„Ik kan het wel verklaren,” bracht hij er met moeite uit. „Eerst wilde mijn vader niet hebben, dat ik schreef. Hij haatte alle familie van moeders kant. Toen ik ouder was, kwam ik er nooit toe. Natuurlijk is dat geen verontschuldiging.”

„Gelukkig, dat u dat inziet,” zei Parker.

„Meneer Hastings was zeer gehecht aan zijn neef en hoopte tot het laatst nog eens wat van hem te hooren. Hij adverteerde heftig voor zijn dood en het was zijn wensch, dat het onderzoek naar den erfgenaam twee jaar na zijn dood zou blijven doorgaan. In het geval, dat de erfgenaam niet zou worden gevonden, moest het landgoed onder verschillende liefdadige inrichtingen worden verdeeld.”

„Heel eerlijk,” mompelde Mullins.

Toen begon de ondervraging. Mullins, gewapend met de goede antwoorden, bood iederen aanval het hoofd. Joel Parker, die niet meer ontroering toonde dan een machine, maakte zorgvuldig aantekening van de antwoorden, die werden gegeven. Hopper voelde zich niet erg op zijn gemak door de manier van doen van den ouden heer.

„Hij houdt nog iets in petto,” dacht Hopper. „Ik zou er wat voor over hebben, om eens binnen in zijn hoofd te zien.”

Toen begon Mullins te vertellen van oom Ebenezer en z'n stijve been, dat een overblijfsel was uit den burgeroorlog. Joel Parker luisterde met half-gesloten oogen.

Mullins vertelde van tante Polly en haar krullen en haar witte mutsje. Hij eindigde met de geschiedenis, dat z'n vader in het dorp verscheen en hoe die hem had meegenomen, en hij beschreef de zeventien jaar, die voorbij waren.

Joel Parker snuffelde in eenige papieren op zijn bureau en keek toen Hopper aan.

„De feiten schijnen juist te zijn,” zei hij.

„Ik ben blij, dat van u te hooren,” zei Hopper. „Wanneer u geheel voldaan bent...”

„Dat heb ik niet gezegd,” viel de executeur in de rede. Hij stond op en leunde over de schrijftafel naar Mullins.

„Jonge man,” zei hij, „heb je me ooit eerder gezien?”

Er heerschte een oogenblik intense stilte. Hopper's zakdoek ging naar zijn neus, maar de waarschuwing kwam te laat.

„Ja, dat heb ik zeker!” zei Mullins vastberaden.

„Nu komt het,” kreunde Hopper. „En ik heb hem nog wel zoo gewaarschuwd!”

Te vergeefs snoot hij om voorzichtigheid. Mullins praatte zich al verder vast.

„Natuurlijk herinner ik me u,” zei Mullins. „U kwam altijd op visite, 's Zondags.”

Samuel Hopper, die zijn angst trachtte te verbergen achter zijn zakdoek, zag de uitdrukking op het gezicht van den ouden heer.

Voor den eersten keer glimlachte de executeur en aanmoediging glinsterde in zijn oogen. Hopper haalde verlicht adem.

„Ja,” zei Parker, „ik was gewoon 's Zondags op visite te komen. Herinner je je nog je tienden verjaardag, William?”

Hopper werd weer bang. Mullins keek zijn advocaat aan.

„Ik heb u aangeraden, dat portierraam te sluiten,” zei hij. „Nu hebt u toch kou gehad.”

Hij wendde zich tot zijn ondervrager. „Een verjaardag?” herhaalde hij. „Ik kan me geen specialen verjaardag herinneren. Ik ben hier zoo vaak jarig geweest. Welke was dit dan?”

„William,” zei de oude heer, „het was die, waarop ik je een cadeau gaf.”

Mullins trok zijn hoofd vol rimpels. Hopper snoot geweldig zijn neus.

„O, ja,” zei Mullins eindelijk. „Ik weet nog heel vaag iets van een cadeau.”

„Het was iets, dat je graag wou hebben,” zei de oude man vriendelijk. „En je vond het onder je bord.”

Mullins sloeg met z'n vuist op tafel. „Ik weet het!” riep hij triomfantelijk.

Een onderdeel van een seconde hing er een stilte. Joel Parker wachtte ademloos op het antwoord. Samuel Hopper, die in z'n gedachten afscheid nam van het Hastings-landgoed, verzamelde zijn laatste sprankje hoop en snoot wanhopige waarschuwingen.

Mullins sprong op.

„Het was een mes!” riep hij uit.

Samuel Hopper kroop in elkaar, zijn kin zakte op z'n zwarte das en z'n oogen gingen dicht. Waarom had hij niet gezegd, dat hij het zich niet meer herinnerde? Waarom?

Toen opende Hopper zijn oogen en zag, hoe Parker Mullins' handen had gegrepen en ze maar bleef schudden, terwijl hij hem stralend aankeek.

„Neem me niet kwalijk, m'n jongen,” riep hij uit, „ik dacht al dadelijk, dat ik je herkende, maar ik moest zekerheid hebben. Een zwendelaar kon

Meiliedje.

*

*De Mei is gekomen:
De Mei is in 't land.
Wij denken aan bosschen.
Wij denken aan strand.
Wij juichen, wij zingen.
Een ieder is blij,
En wie niet kan zingen,
Die fluit er maar bij.*

*Je denkt onder 't werken
Van wat je graag wou.
Je droomt van je liefste,
En zij droomt van jou.
Je stap wordt overkrachtig.
Je voelt je zoo vrij.
Dat komt van de liefde.
Dat komt van de Mei.*

*Want wat er ook oud wordt,
Vergrijst of oerslijt:
De Mei en de liefde
Zijn nooit uit den tijd.
Die gaan altijd samen.
In ieder nieuw jaar:
De Mei en de liefde
Die vinden elkaar.*

HERMAN VAN OS.

iedere inlichting hebben gekregen, maar hij zou het van dat mes niet hebben geweten! O! Als je oom dezen dag had beleefd!”

En Samuel Hopper haalde adem en steeg van den diepsten angst tot de hoogste hoop en kon alleen mompelen:

„Een kans op de millioen, en hij heeft het geraden! Hij heeft het geraden!”

Mr. Hopper zat aan zijn bureau en teekende figuurtjes op den achterkant van een enveloppe. Terwijl hij hiermee bezig was, verschoof hij zijn sigaar van mondhoek tot mondhoek.

„Als de verkoop van het landgoed doorgaat,” dacht hij, „dan brengt het me ongeveer twee en twintig honderd pond op. Dat is nog zoo kwaad niet. O, nee!”

De deur ging open en de kale Jocelyn kwam binnen. Hij zag er verbaasd uit.

„Mullins staat buiten, Meester,” zei hij.

„Hm,” verklaarde Hopper, „ik ben benieuwd, waar hij de heele week heeft gezeten. Hij is zeker aan 't potverteren geweest.”

„Hij ziet er ten minste wel naar uit, of hij een heeleboel geld heeft uitgegeven,” zei Jocelyn.

„Laat hem maar een poosje wachten,” vond Hopper.

„Ja, Meester,” zei Jocelyn en hij verdween.

Onmiddellijk daarop weerklonk een geweldig spektakel uit de aangrenzende kamer.

„Ik!” snauwde een stem. „Op hem wachten? Ik denk er niet aan!”

De deur sloeg open en een jonge man stormde de kamer in, mopperend en wel.

„Die is goed!” spotte hij. „Een poosje laten wachten, hè? Dat zou je wel willen!”

Op het zien van zijn bezoeker stond Samuel Hopper half op en ging toen zitten, den mond open en met uitpuilende oogen.

Mullins keek den advocaat scherp aan en knoopte z'n met bont gevoerde overjas los. Toen stond hij in een keurig grijs pak met mooie bruine schoenen, hoogen boord en donkerblauwe das, waarop een diamant prijkte. Een zware gouden horlogeketting bungelde over z'n vest en toen trok hij zijn glacéhandschoenen uit.

„Hallo, Meester!” zei hij, grinnikend. „Hoe is 't met de zaak? Hebben er zich nog meer erfgenamen aangemeld?”

Hopper wees met den vinger naar zijn bezoeker en maakte bewegingen met de mond. Eindelijk vond hij zijn spraakvermogen terug.

„Waar... waar heb je die kleeren vandaan?” vroeg hij.

„Kom, Meester!” zei de jonge man verwijtend, „ik sta verbaasd over je.”

„Ben je toch uit Camberwell Canter teruggekomen?” riep Hopper opspringend.

„Wel, ik had hier zaken te doen,” zei Mullins koel.

„Had ik je niet gezegd, je er buiten te houden, tot ik alles voor mekaar had,” riep Hopper.

„En jou alles in de wacht laten slepen?” vroeg Mullins vriendelijk. „Nee, Meester, ik kwam je juist vertellen, dat ik van plan ben, van advocaat te veranderen. Ik heb nu een eerlijken.”

Hopper sprong op hem toe, terwijl hij hem met bedreigingen overlaadde. Mullins greep hem bij den schouder en duwde hem hardhandig op zijn stoel terug, zoodat zijn tanden klapperden.

„Luister maar, viegel!” riep Mullins. „Ik ben vijf jaar lang je hond geweest. Ik heb al je vuile zaakjes opgeknapt en twee of drie dollar per keer gekregen, omdat je wist, dat ik niet anders kon dan 't aannemen. Maar nou heb ik jou te pakken.”

„Wacht eens even!” pleitte Hopper. „Waarom maak je je daar zoo druk over? We kunnen 't daarover wel eens worden samen. Toen ik je tweehonderd vijftig aanbod, wist ik niet, hoeveel het goed waard was, eerlijk niet!”

Mullins lachte hard.

„Nou, ik ben er dan wel achter, hoeveel het waard is,” zei hij. „De oude Parker heeft me wegwijds gemaakt en ik heb een paar papieren geteekend en hem de zaak in handen gegeven.”

„Probeer je soms de zaak te gappen?” beet Hopper hem toe. „Dan zal ik daar eens een stokje voor steken, vriend! Ik zal dien Parker eens vertellen, dat je heelemaal geen Strong heet, maar Mullins! Denk je, dat ik je vooruithelp om zelf bedrogen te worden? Nee, ventje! Ik zal je in de gevangenis terugzien.”

Mullins ging op den hoek van de schrijftafel zitten. Met z'n linkerhand greep hij Hopper's jas vast, terwijl hij met z'n rechter diens neus bedreigde.

„Luister,” zei Mullins, „ik heb je een reuzenstortbad beloofd en hou je gereed, want nu krijgt je het! Ik heb er altijd zalig voor opgepast, me met zaakjes in te laten, waarbij ik kans liep, den pot in te draaien. En dat heb ik dezen keer ook gedaan. Ik heb je dadelijk, toen je er over begon, gezegd, dat ik er niets mee te maken wou hebben, is 't zoo of niet? Geef antwoord!”

Hij schudde Hopper door elkaar, zooals een terrier een rat.

„Ja, tot ik over geld begon!” snoof Hopper.

„Nee!” riep Mullins uit. „Je had het over wat anders ook dan geld alleen; je noemde namen! Jij dacht, dat ik wat voelde voor die armzalige tweehonderd vijftig dollar en je confectiekleeren, en ik liet je dat maar doen, juist om je een hak te zetten. Zelfs toen ik 't had over dat mes met den ouden heer, snapte je nog niets. Je dacht, dat ik gelukkig geraden had, hè? Het was geen raden! Het was zekerheid!”

Hopper werkte de hand los van zijn jas en zijn stoel vloog over den grond, toen hij opsprong.

„Wat bedoel je?” vroeg hij.

„Iets, dat je niet vaak hoort!” zei Mullins eenvoudig. „Je zag een advertentie in de krant en ging op zoek naar den erfgenaam. Er zijn vijf miljoen menschen in deze stad; één er van had maar recht op die eigendommen en ik moet je die eer geven, Meester, je vond den goede! Want ik ben de ware William Henry!”



VAN HIER EN DAAR



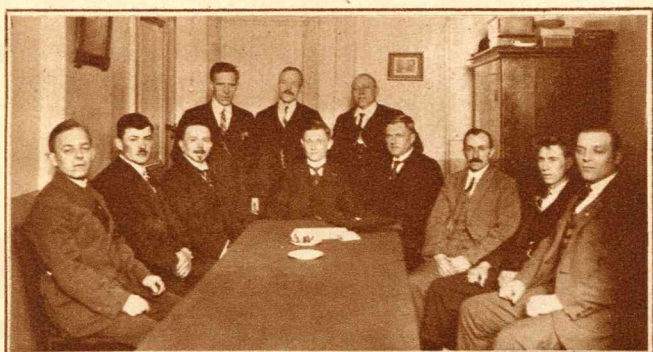
IN WEESP werd Dinsdag de voormalige kaasmarkt weer in eere hersteld, terwijl tevens de eerste eierenveiling aldaar gehouden werd. Een en ander veroorzaakte natuurlijk heel wat drukte in het vriendelijke stadje. Links: Een overzicht van de kaasmarkt. Rechts: Op de eierenveiling.



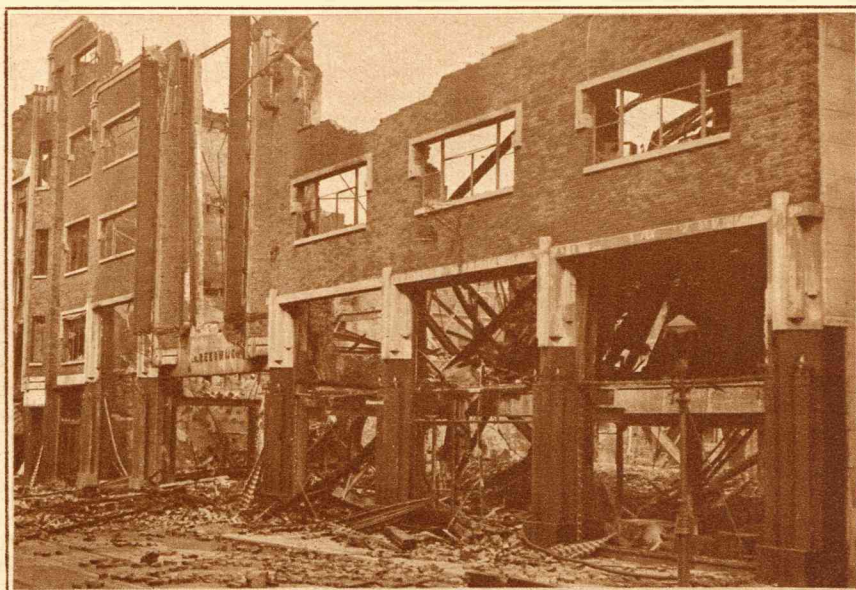
Een pracht van een kaas!



DE BLOEMBOLLEN zijn dit jaar al zeer laat als een gevolg van het gure voorjaarsweer. Toch plaatsen wij hierbij een mooie foto van een prachtig crocusveld.



DE CHR. BESTURENBOND voor Wormerveer en Omstreken bestond den 24en April 12½ jaar, welk jubileum in de Geref. Kerk te Wormerveer gevierd werd. Hierbij een foto van het bestuur der jubileerende vereeniging.



EEN FELLE BRAND heeft in den nacht van Zaterdag op Zondag het meubelmagazijn der firma van Reeswijk te Rotterdam, in het geheel 15 perceelen, in de asch gelegd. Een tweetal foto's mogen een duidelijk beeld geven van de ontzaglijke verwoesting door het vuur aangericht.



Gludere Menschenredders

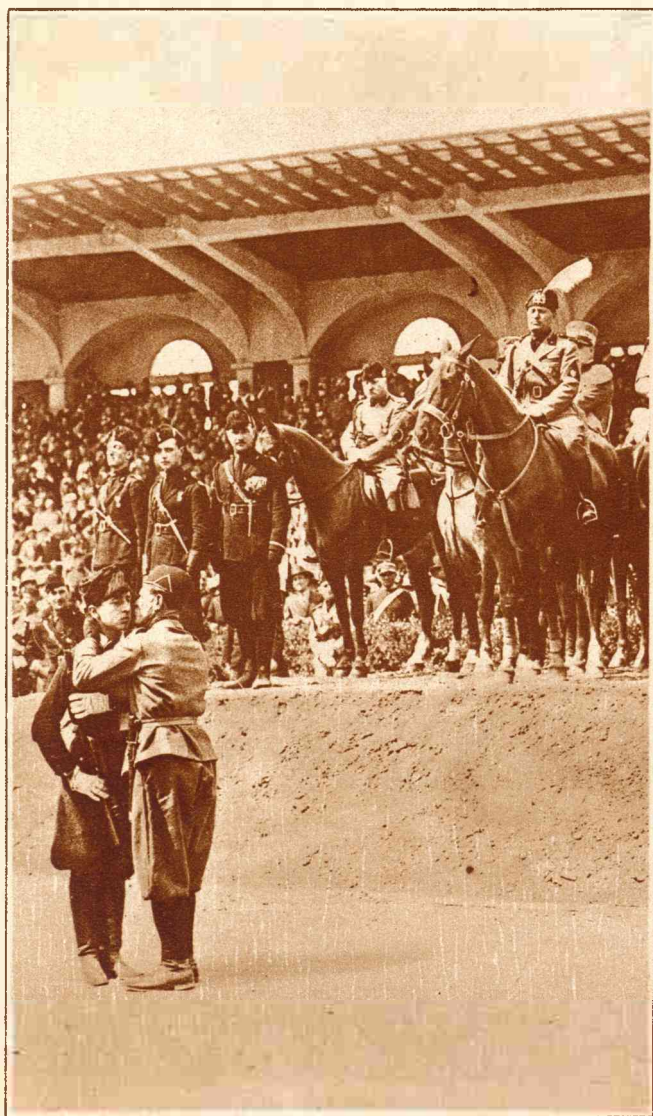
zijn deze stoere zeelui, afkomstig uit alle deelen van Engeland, die bij gelegenheid van de jaarlijksche bijeenkomst der Koninklijke Nationale Reddingsboot Maatschappij de hun toekomende belooningen, bestaande uit zilveren en bronzen medailles, in ontvangst mochten nemen. Zij hebben zich daartoe in hun officieel uniform gestoken en lieten zich gemoedelijk portretteeren met een model van een Engelsche reddingsboot voor zich.

UIT ANDERE LANDEN



Vadertje Langbeen

is hiernaast rechts bezig met het opbinden van de hop, de netelachtige plant van welks bellen men zich bedient om bier te bereiden: of liever hij spant, staande op hooge stelten, draden in allerlei richting, waartlangs de hopplant zich omhoog kan werken. Zoo kan men het nu veel zien in de streken waar veel hop verbouwd wordt, zooals in het Engelsche graafschap Kent.



Een fascistische plechtigheid

van groote beteekenis is de indijping van de „Avanguardisti“ die hun 18-jarigen leeftijd bereikt hebben, in de groote partij, bij welke gelegenheid zij den eed van trouw aan het fascisme afleggen en hun een karabijn wordt overhandigd. Hier zien we de plechtige ceremonie die daarbij plaats vindt en die wordt bijgewoond door den Duce, Mussolini, zelve.



Een opleiding voor honden-kamenier

ontvangen deze Engelsche jongedames uit eerste klas families, in een onlangs speciaal daarvoor geopende kennel-school. Elke „studente“ krijgt er een eigen hond te verzorgen, waarbij dan aanschouwelijk wordt onderwezen, hoe een merklijk hondenliefhebber z'n beestje behoort te behandelen, voederen, enz. De slachtoffers laten zich hier verzorgen bij hun toilet.



Dit bruggenstel verbindt de Oost- en Westzijde van deze nijvere stad en vormt aldus een der drukste brandpunten van verkeer aldaar. Op den achtergrond ziet

De Hooge Sluis te



ge Sluis te Zaandam

men het witte Raadhuis. Een groepje postende stakers koesteren zich in het milde lentezonnetje, gezeten op de leuning. Een mooie foto inderdaad van een mooi punt.

VROUWENLEVEN

EEN GRIJNZEND SPOOK

Het grijnzend spook dat ik bedoel, heet: „afbetaling.”

Alles kunnen we koopen op termijn, ameublementen, bedden, wiegen, stofzuigers, radio's, naaimachines en bontmantels.

De verlokking is groot: „Neemt u het gerust mevrouw, het gaat geheel volgens *Amerikaansch* systeem: Betaal uit uw inkomen.”

„Iedere week een paar gulden niet waar en mevrouw merkt het niet eens.” Zoo komen ze aan huis, met letterlijk alles en nog wat, zelfs je heele uitzet, huishoudgoed, alles kun je krijgen, zoo maar zonder dat je er iets voor vooruitbetaalt.

Dit nu juist is de ondergang van menig huisgezin en gaan ze nog niet geheel ten onder, dan beteekent het, je heele leven in zorg en krimp.

Het jonge vrouwtje moet een stofzuiger, naaimachine, radio, enz. hebben. Natuurlijk alles op afbetaling. „Waarom zou je je lieve centen uitgeven.” Die lieve centen zullen we in de meeste gevallen maar verzwijgen.

Zij, zoowel als haar man, beschikken niet over contanten, die zijn in den verlovingsstijd schoon opgegaan. „Men is maar ééns jong niet waar.” Jammer dat het dienstmeisje, (want dat mag zeker niet ontbreken) ook niet op afbetaling kan genomen worden.

Af-betaling, ik moet dit nare woord nogal dikwijls herhalen, is uit den booze; afgezien nog van de onaantastbare waarheid, dat men altijd te veel betaalt voor iets dat minder waarde heeft.

Alléén menschen met een goede, vaste betrekking zouden het toe kunnen passen, maar juist die menschen behoeven het volstrekt niet te doen.

Verloofden paren, die het ernstig meenen, kan ik niet beter aanraden, dan, hoe klein beider inkomen ook mag zijn: „Leg er elke week iets van weg, gij begint dan te bouwen, wacht liever nog een jaartje, dan iets te koopen op afbetaling, het is vlug en gemakkelijk gekocht, maar steeds wordt men achtervolgd, met kwitanties, die nooit ophouden, daar men steeds weer nieuwe dingen noodig heeft. Een huishouden staat nooit stil.”

(Ook dan niet op afbetaling.)

In één geval echter zou het beter kunnen zijn, om vlugger te trouwen, dan het plan was, en wel indien uw toekomstige echtgenoot een zaak drijft

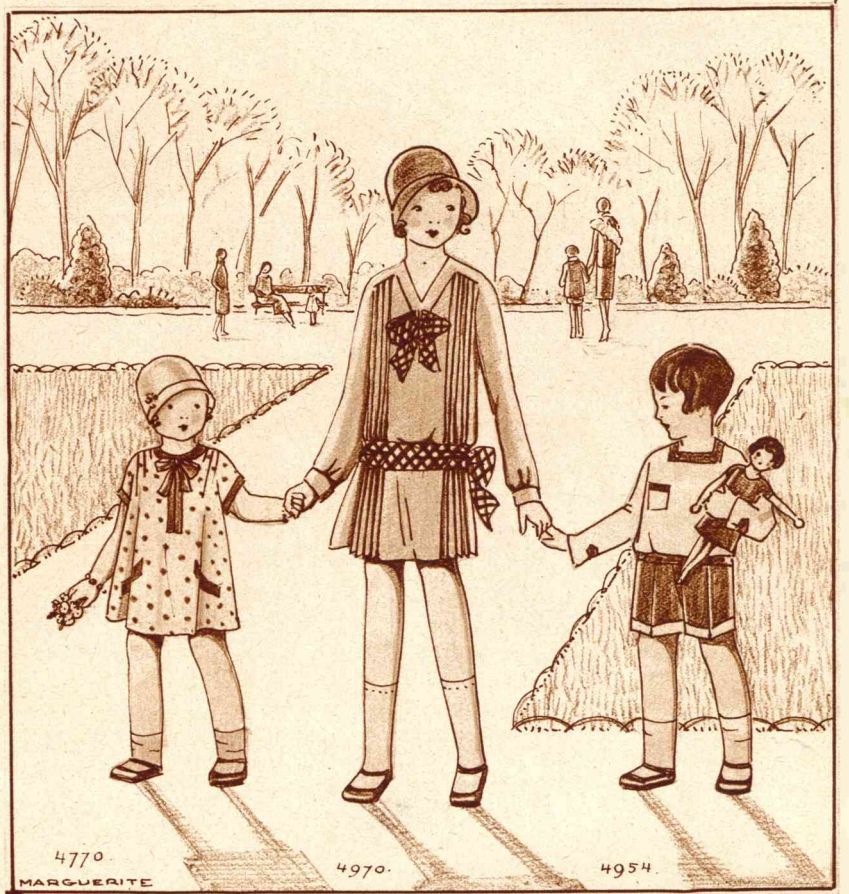
voor zich zelf, hij moet personeel betalen, licht, belasting, enz., heeft als hij afwezig is geen voldoende toezicht, een eigen vrouw is dan een betere en goedkoopere kracht. Ik bedoel een vrouw die mee wil werken.

Slaat dan de handen ineen, overleg samen, eisch niet te veel, koop minder en voordeliger meubels dan gij aanvankelijk dacht aan te schaffen, wees handig, doe veel zelf en betaal alles wat gij koopt contant.



Een kleedje met een geheel in rechthoeken gehouden patroon in beige, zwart en blauw, met een manteltje van zwart satijn. De revers en de mouwopslagen van het manteltje zijn van de stof van het kleedje. De rok is geplisseerd en van onderen met een rand zwart satijn afgemaakt.

Hiernaast: Een bijzonder mooi costuum — maar dan moet het wat warmer worden, dan we het tot nog toe gewend zijn — van bedrukte zijden crêpe, met hoed, gearneerd met dezelfde stof.

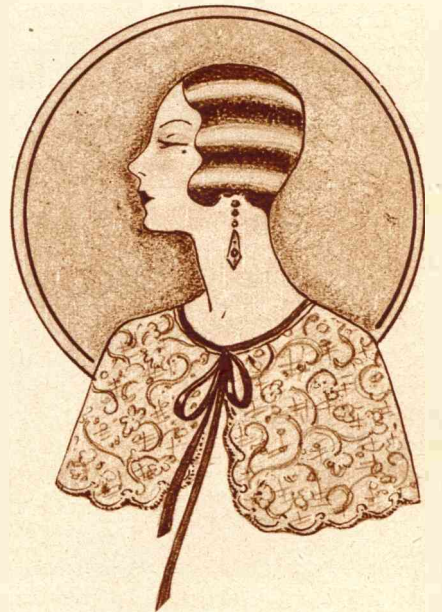


VOOR ONZE JEUGD

4770 (60) Allerliefst kinderjurkje voor den leeftijd 2 tot 4 jaar, vervaardigd van beige shantung met groene nopjes, gebiesd en gearneerd met effen groene shantung. 4970 (68) Aardige jurk (voor meisje van 6 tot 8 jaar), gedacht in rood wollen crêpe. Gearneerd met fijne plooiën, ceintuur en das van bijpassende geruite zijde. 4954 (60) Praktisch jongenspakje (leeftijd 2 tot 4 jaar), bestaande uit kort broekje van licht blauw en blouse van wit linnen. Het broekje is met witte, de blouse met blauwe biezen gearneerd.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000 zijn verkrijgbaar aan het Patronenkantoor, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte, à f 0.55. Kinderkleeding voor den bij het model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor het knippen en naaien, benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten. Daarbij vermeld: Naam en adres, nummer van het model en het blad, waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad meten, zonder extratoegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder, of met lagere nummers, zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70.



De decoratieve „Berthe-kraag”, welken men de laatste jaren slechts weinig zag dragen, behoort thans tot de groote successen van het a.s. zomerseizoen en wordt zoowel op het eenvoudige jurkje als op gekleede japonnen aangetroffen. Den Berthe-kraag, welken wij hier in beeld brengen, zagen wij onlangs op een modeljapon van zwart marocain dragen. Hij was uitgevoerd in crème-kleurige kanten gearneerd met smal zwart fluweelen lint.

L. D.



UIT DE PROVINCIE



KINDERVREUGD AAN HET STRAND

Op een der weinige zonnige Lente-dagen
kiekten mij aan het strand van Egmond aan
Zee deze jolige kindergroep van de vacantie-
kolonie „Zwarten Dijk”.

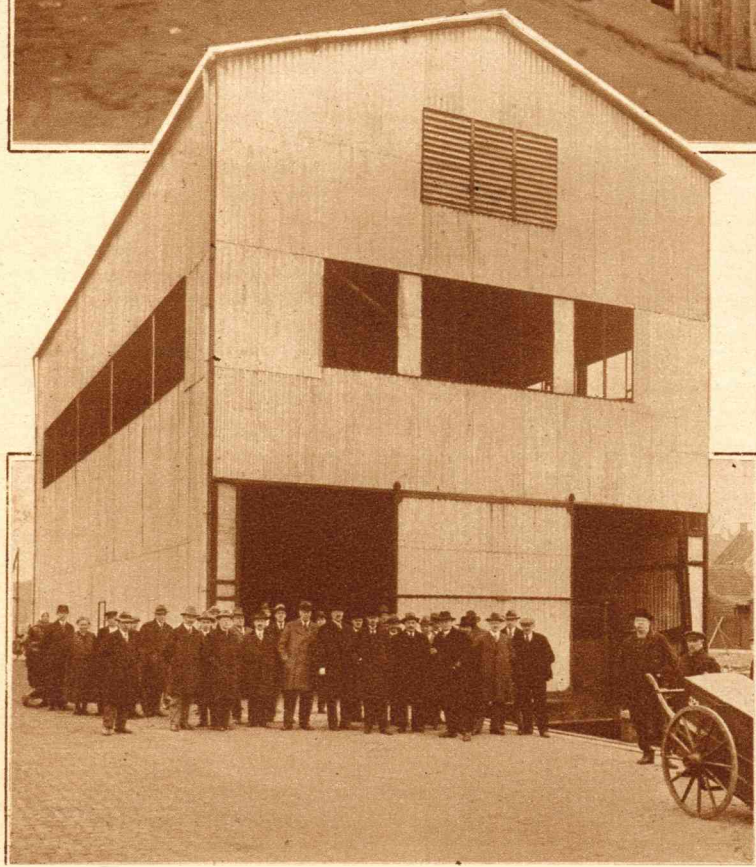
TE HOORN

werd onder buitengewoon groote be-
langstelling het stoffelijk overschot ter
aarde besteld van den luitenant-vlie-
genier Schotté de Vries, die zoo tragisch
om het leven kwam bij het vliegongeluk
te Venlo. (Foto hieronder)

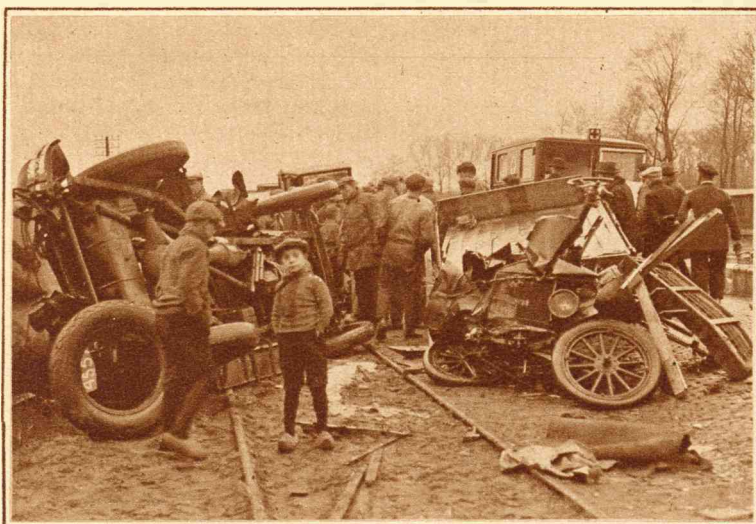
TE DEN HELDER

had Vrijdagmiddag j.l. onder
grootte belangstelling de offi-
cieele ingebruikname plaats van
het storthuis, een inrichting
die eenig is in ons land en
ontworpen is door den Heer
Maas, directeur der Gem.
Reiniging aldaar. In een groote
plaatijzeren loods bevindt zich
een groote bunker waarin c.a.

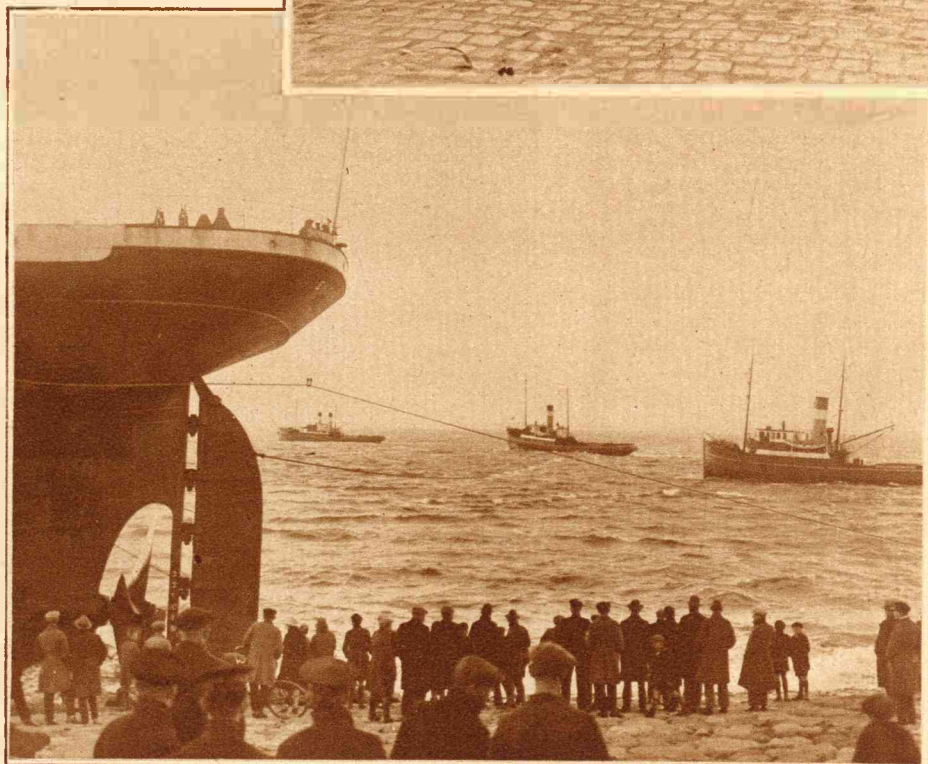
50 wagons vuil, welke op-
geheschen worden, gestort
kunnen worden. Wanneer
deze bunker vol is worden
de kleppen opengetrokken
en stort het vuil in een
speciaal daartoe ontworpen
voertuig dat het naar zee
vervoert.



Het exterieur van het gebouw met de aanwezige autoriteiten na de officiële
opening.



OP DEN MUIDERSTRAATWEG had de vorige week voor de zooveelste maal
een ernstig ongeval plaats. Nu was het een groote zes-persoons auto, die in
hevig botsing kwam met 'n melk-prachtauto. Wat er van de beide auto's over-
bleef toont deze foto, die duidelijk de hevigheid der botsing demonstreert.



Nog steeds worden pogingen aangewend om het s.s. „Eugenia” dat tijdens den Novemberstorm op
de Heldersche zeemering geworpen werd vlot te brengen. De vorige week werd met 3 sleepboten
nogmaals met alle macht getrokken maar ook nu weder tevergeefs.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING DOOR JOS. P. H. HAMERS

Maar dat is toch vriendelijk van u," zei Mark, wiens hart van vreugde vervuld werd. „Ik wilde u juist voorstellen om het eens met het samenstellen van een catalogus te probeeren, ofschoon ik vrees, dat het niet veel zal uithalen. Ik zou niet graag van uw vriendelijk aanbod gebruik maken, zonder eenige tegenprestatie."

„Niet zoo'n dwaze trots, jongmensch; bovendien, van liefdadigheid behoef je niet te leven. M'n boeken moeten gecatalogiseerd, en daarna aan m'n klanten te koop worden aangeboden. Daarbij heb ik assistentie noodig. Ik ben er zoo goed als zeker van, dat elk jaar, minstens honderd boeken worden gestolen. Ik heb noch den tijd, noch het geduld om op de klanten te letten, als ze binnenkomen en weer weg gaan. Wat het eten betreft, ik heb hier een vrouw, die m'n huishouden waarneemt, die voor me kookt; ze kan even goed voor twee personen als voor één koken. Wat zeg je daarop?"

„Ik zeg niets," antwoordde Mark, „dan dat ik zóó blij ben, dat ik niet weet, of ik wakker ben of droom. Ik weet niet, of u veel dienst van me zult hebben, maar ik zal m'n best doen."

„Kom, kom, niet zooveel praatjes. Ik houd niet van jongelui, die er op bluffen, wat ze zullen doen. Enfin, we zullen zien. Je bent zeker moe, en zal wel honger hebben. Kom nu maar binnen, het is juist tijd om thee te drinken; ik zal je aan m'n huishoudster voorstellen: m'n huishoudster, lieve hemel!"

De oude man scheen zich inwendig te verkneuteren, bij de gedachte aan z'n huishoudster.

Ze kwamen in een laag, stoffig vertrek, waar een oude vrouw bij een ketel stond, waarin water kookte. Ofschoon het nog lang geen avond was, zou het er vrij duister geweest zijn, zonder het brandend gaspitje, dat boven de tafel hing. Het eenige venster liet bijna geen licht door, dat bovendien verhinderd werd, de kamer binnen te dringen door een hoog gebouw, dat aan den achterkant van 't huis was opgetrokken.

„Ga even naar voren, Debora om op den winkel te letten, terwijl ik thee drink," zei de oude man op kribbigen toon.

De aangesprokene, een vrouw op leeftijd, deed een paar passen naar de deur en keek naar Mark.

„Wat is dat voor iemand?" vroeg ze.

„Een nieuwe bediende."

„Een bediende?"

„Ja, kan ik soms geen bediende nemen, als ik er een noodig heb? Hij zal een nieuwen catalogus voor me samenstellen; hij zal m'n vertrouwensman zijn, m'n secretaris, en nog een heele boel andere dingen. Hij komt bij me inwonen, en krijgt de leeg kamer, boven."

„De leeg kamer, boven!" riep de oude vrouw uit. „Jaren lang is die leeg geweest, en al dien tijd is er niets aan gedaan."

„Dan moet je die maar schoonmaken."

„Neen, Josua Bentham, dat doe ik niet. Ik ben je huishoudster en niet je dienstbode. Je wilt zeker ook, dat ik voor je beiden zorg, niet?"

„Neen, dat is niet noodig. Reeds jaren geleden heb ik je gezegd,

dat je een dienstbode of werkster kon nemen. Je wilde er niets van weten. Nu moet je het maar doen. Wees nu verstandig, Debora!"

„Laat ik hem eerst eens even zien," zei de oude vrouw. „Kom eens bij het venster, jongmensch." Zij nam Mark bij den arm en trok hem naar zich toe. Nadat ze hem van het hoofd tot de voeten bekeken had, ging zij voort:

„Je zult het nooit bij hem uithouden. Ik ken hem, want ik ben hier al dertig jaar. Toen ik hier kwam, was ik veertig. M'n arme man was juist gestorven. Hij nam me voor een week aan; nu ben ik zeventig. Ik ken z'n kuren, en ik verzeker je, dat je er gauw genoeg van zult hebben. Onredelijker mensch dan hij, bestaat er niet. Hij heeft er altijd op aangedrongen, dat ik iemand zou nemen om me te helpen, net alsof ik een oude vrouw was. Ik kan beter voort dan een dozijn van die jonge spring-in-'t-velden. Waarom heb je me niet gezegd, dat hij thee zou komen drinken, Josua?"

„Omdat ik het niet wist."

„Dat had je moeten weten. Ik moet nu twee eieren meer koken. Wat die kamer betreft, waar moet ik een bed, een waschtafel en al die andere dingen vandaan halen? Josua Bentham, je bent de onredelijkste man, dien ik ooit gezien heb."

„Natuurlijk ben ik dat. Nu, kook dan maar twee eieren meer; ik zal er intusschen op letten, dat ze niet te hard en niet te zacht gekookt worden.

Ga nu heen om op den winkel te letten."

Toen Mark zich dien avond ter ruste begaf, was hij min of meer op de hoogte van de eigenaardigheden van den ouden Josua. Hij dankte God, dat hij eindelijk een veilige toevlucht had gevonden, maar ook was het een bitter gevoel van verlatenheid, dat zich nu en dan van hem meester maakte. De omstandigheden hadden hem tot aan den rand van den maatschappelijken ondergang gebracht. Zonder den ongelukkigen moord op dien ouden man, zou hij reeds zijn laatste examen achter den rug hebben en zich als advocaat en procureur aan de rechtbank hebben laten inschrijven. Geen smet zou op zijn naam hebben gerust; zijn toekomst zou verzekerd geweest zijn. Maar hij moest niet te hard klagen. Hij had ten slotte een tehuis gevonden, en ofschoon z'n positie nog allesbehalve rooskleurig was, hij had nu ten minste een dak boven zijn hoofd, en werk, dat hem aanstond.

Na een paar maanden was Mark nog werkzaam in den winkel van Josua Bentham. Gedurende dien tijd had hij hard gewerkt. Hij had den boekenvoorraad gecatalogiseerd, en orde gebracht in den chaos, die in den winkel heerschte. Hij kon nu onmiddellijk het boek vinden, waarom gevraagd werd. Ook had hij een paar honderd catalogi verzonden, waardoor de cliënteel van den ouden boekverkooper aanzienlijk was toegenomen.

Eens had hij een reisje in de provincie gemaakt om daar een bibliotheek te inventariseeren, een werkje, dat hij zeer gaarne deed. Het huis was midden in Derbyshire gelegen, en bewoond door een bekende familie, die haar fortuin verloren had. Hij had nauwkeurig de waarde der bibliotheek geschat, en was in opgewekte stemming thuisgekomen.

„U kunt al de boeken voor een koopje krijgen, mijnheer Bentham," zei hij, „het is een der rijkste boekenverzamelingen uit den geheelen omtrek."

Maar tot zijn grooten spijt kwam er niets van. Josua verklaarde, dat hij geen contanten had om de boekerie te koopen, waaruit Mark de conclusie trok, dat hij een arme man was.

„Er is een tijd geweest, dat ik het doen kon," pruttelde de boekhandelaar, „maar, zooals ik je al dikwijls gezegd heb, in mijn boekhandel wordt niet veel verdiend. Ik geloof, dat het m'n eigen schuld is. Ik ben dwaas geweest en heb de zaak niet flink aangepakt. Hoeveel uren heb ik niet doorgebracht met het lezen van boeken, in plaats van m'n best te doen om ze te verkoopen. Neen, ik kan er niet aan denken om die boekerie te koopen."

„Maar u kunt er een verbaazende winst op maken."

„Misschien wel, maar ik kan het niet uitzingen; het gaat dus niet. Het spijt me, dat je moeite te vergeefs geweest is. Kom, trek je dat niet zoo aan," vervolgde hij, toen hij zag, hoe teleurgesteld Mark was; „ik sta niet op 't punt, failliet te gaan of om in 't werkhuis terecht te komen."

Het speet Mark inderdaad, dat de oude boekverkooper niet bij machte was om de boekverzameling te koopen, die hij getaxeerd had. Hij had tot nu toe in de meening verkeerd, dat, ofschoon



Een en al verbazing!

de winkel in een achterstraat gelegen en niet sterk beklant was, de oude man, in den loop der jaren, een klein fortuintje verzameld had, en voor zijn doen een rijk man mocht genoemd worden.

In den loop der week werd hij bepaald angstig. „Debora,” zei hij, toen hij alleen met de oude vrouw was, „weet je ook iets van mijnheer Bentham's zaken af?”

„Hoe bedoel je dat?” vroeg de oude vrouw.

„Ik sta er eigenlijk een beetje verwonderd over, dat hij zich de weelde kan veroorloven, mij hier te houden; me dunkt, dat dit z'n financiële krachten te boven moet gaan.”

„Maak je maar niet ongerust,” luidde het antwoord, „hij is

een zeer zonderling mensch. Natuurlijk zeg ik hem ronduit, waar het op staat, anders zou er geen huis met hem te houden zijn. Maar men kan soms niet goed uit hem wijs worden. Ik ben hier geen dertig jaar voor niets geweest. Hij klaagt altijd, maar klagers hebben geen nood.”

„Je bent er dus zeker van, dat alles in orde is?”

„Je behoeft je nergens ongerust over te maken, Mark.”

Over 't geheel genomen, beviel Mark de betrekking bij den ouden Josua wel. Zijn bezigheden lieten hem veel vrijen tijd over. Soms kwam er een paar uur lang niemand in den winkel. In die ledige uren, dacht de jonge man er aan om z'n afgebroken studies te hervatten. Bijna vanzelf begon hij de boeken weer te bestudeeren, die hij, maanden geleden, ter zijde had moeten leggen. Het salaris, dat de oude boekverkooper hem gaf, was niet veel, ofschoon, meer dan, naar zijn meening, z'n werkzaamheden waard waren. Er ging niet veel in den winkel om; de ontvangsten per week waren dikwijls zeer gering.

Van zijn vroegere bekenden vernam hij niets. Aan Lucy Davis dacht hij zelden of nooit. Hij kende haar ouders als menschen, die fortuin gemaakt hadden, en met wie hij toevallig in aanraking was gekomen. De naam van rechter Sedgmoor zag hij dikwijls in de kranten; over Dina echter vernam hij niets. Dikwijls dacht hij aan haar, en zag haar in zijn verbeelding in het groote huis op Eaton Square, waar hij een bezoek aan haar vader gebracht had.

Behalve in z'n werkzaamheden van boekhandelaarsbediende, stelde hij natuurlijk belang in het vinden van den moordenaar van den ouden Abraham Robertshaw. Hierin had hij echter niet het minste succes. Deze zaak was zoo goed als vergeten. De moordenaar was niet te vinden geweest. Het geval begon tot de onontdekte misdaden te behooren. Hij wist heel goed, dat hij in de kringen, waarin hij vroeger verkeerde had, zich niet meer kon vertoonen, alvorens zijn naam van elke smet gezuiverd was, maar elk punt van uitgang, waarmee hij z'n onderzoek kon aanvangen, ontbrak. Al de sporen der misdaad waren nu uitgewischt; elke voorbijgegangene dag zou de ontdekking er van moeilijker maken.

Toen het jaar voorbij was, keek Josua Bentham den jongen man met een eigenaardigen blik aan.

„Luister eens, jongmensch, zei hij, „ik zou je aanraden naar iets anders uit te zien.”

„U kunt u zeker niet langer de weelde veroorloven, me bij u te houden.”

„Kom, zeg me nu eens de waarheid,” hernam de oude man, „ben je graag hier?”

„Natuurlijk.”

„Dat is een schandelijke leugen. Je weet heel goed, dat je hier niet op je plaats bent.”

„Waar kan ik iets beters krijgen?” vroeg Mark.

„Enfin, hier kan je niet langer zijn; je moet naar iets anders uitzien.”

Mark zag hem vol verbazing aan. De zaken waren in de laatste twee, drie maanden vooruitgegaan; de verdere vooruitzichten waren zeer gunstig. Hij was er van overtuigd, dat de oude Josua nu beter een bediende kon houden dan vroeger.



De nieuwe speelkameraad.

„Er wordt hier niet genoeg verdiend om er een bediende op na te houden,” zei de oude man weer op knorrig toon. „Ik heb je meermalen gezegd, dat het boekenverkoopersvak financieel niet veel oplevert.”

„Maar,” zei Mark, „de zaak gaat sterk vooruit; u kunt haar alleen niet drijven.”

„Je denkt zeker, dat ik niet buiten je kan,” snauwde Josua Bentham. „Ik verzeker je, dat ik zelf heel goed de zaak kan drijven; daarvoor heb ik jou, noch iemand anders noodig. Ik heb je niet strak gehouden, en nu denk je alles te mogen zeggen, wat je maar wilt. Maar je moet wel weten, dat ik hier de baas ben.”

„Heb ik u, zonder dat ik het weet, misschien beleedigd?”

„Kom nu, je praat, alsof ik je overal verklaring en uitleg van moet geven. Het eenige, wat ik je te zeggen heb, is, dat je naar een andere betrekking moet uitzien. Ik kan je niet langer onderhouden. Je behoeft niet direct heen te gaan. Je kamer is nog eenigen tijd tot je beschikking.”

Nadat hij dit gezegd had, maakte de oude Josua een einde aan 't gesprek door de huiskamer te verlaten.

Mark hield het zich voor gezegd, en trachtte bij een anderen boekhandelaar in betrekking te komen. Toen dit den ouden man ter oore kwam, zei hij boos tot zijn bediende:

„Dat noem je zeker dankbaarheid!”

„Wat wilt u daarmee zeggen?”

„Wel, nu je m'n klanten kent, wil je bij Higgins komen. Je wilt zeker mijn klanten bij hem brengen?”

„Maar u hebt me zelf gezegd, dat ik een andere betrekking moest zoeken.”

„En wat zou dat? Daarmee bedoelde ik niet, dat je naar Higgins zou gaan? Wat heb je hem beloofd?”

„Niets. Hij zei, dat hij bij u naar me zou informeren.”

„Ik verzeker je,” riep Josua uit, „dat hij je nooit op het getuigschrift nemen zal, dat je van me krijgt. Ik zal hem precies zeggen, wie je bent. Je zou nog beter hier kunnen blijven, dan naar hem toe gaan.”

„Maar mijnheer,” riep Mark ten einde raad uit, „u hebt toch gezegd, dat u me niet langer kunt houden.”

„Dat kan ik ook niet, maar dat neemt niet weg, dat je naar een van m'n concurrenten gaat en m'n klanten meeneemt. Maar ik zal je daar vandaag nog verder over spreken.”

In den loop van den dag zag Mark, dat Josua in druk gesprek was met een ouden heer; blijkbaar hadden ze belangrijke dingen met elkaar te bespreken. Het was dien dag vroeg donker; het gaslicht was echter nog niet aangestoken. Mark kon de trekken van den ouden heer niet duidelijk onderscheiden, maar hij meende er zeker van te zijn, dat hij hem niet voor den eersten keer zag. Hij meende ook, dat de heer hem meer dan eens zijdelings aankeek; daar was hij echter niet zeker van.

Eindelijk ging de bezoeker weg. De oude Josua keek knorriger en ontevredener dan ooit.

Na het theedrinken deelde hij Mark mede, dat deze tegen 't eind van de week moest vertrekken.

„Dan al?” riep de jonge man met smartelijke verwondering uit, „het is vandaag al Donderdag.”

„Ja, je zult wel boos zijn, dat ik je geen week van te voren opzeg, maar ik kan je niet langer dan Zaterdag hier houden. Het zal me nog moeite genoeg kosten om je loon bij elkaar te krijgen.”

„Daar is volstrekt geen haast bij. U hebt me al meer betaald, dan ik eigenlijk verdiende. Maak u daarover niet bezorgd.”

„Hoe durf je zooiets te zeggen? Je beleedigt me,” riep de oude man, „je drijft den spot met me, omdat ik arm ben. Neen, ik ben geen schurk; ik betaal m'n schulden. Maar aan 't eind van de week moet je weg. Je moet dan maar zien, dat je ergens anders terecht komt.”

TIENDE HOOFDSTUK

EEN LICHTSTRAAL IN DE DUISTERNIS.

Voor de dag ten einde was, ontving Mark een brief aan zijn adres. Nieuwsgierig maakte hij hem open en las:

Geachte heer,

Wanneer u hedenavond niet verhinderd bent, dan zal het mij aangenaam zijn, u ten minste te zien. Ik woon Windellstreet 15, Westminster, en zou u gaarne willen spreken. Wanneer u vanavond niet kunt komen, wees dan zoo goed mij even mede te deelen, wanneer het u schikt.

Uw dienstwillige

James Margraves.

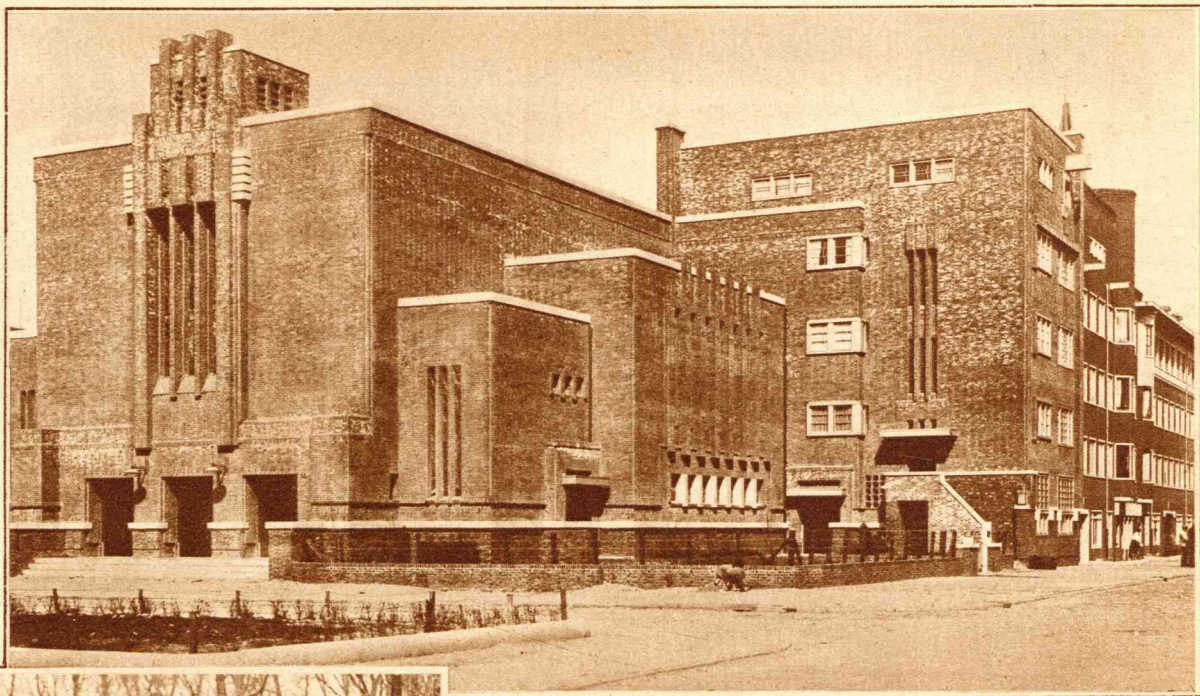
„James Margraves! Wie kan dat zijn?” dacht Mark. „Ik heb z'n naam nooit gehoord. Windellstreet, Westminster! Ik begrijp er niets van.”

Wordt voortgezet.

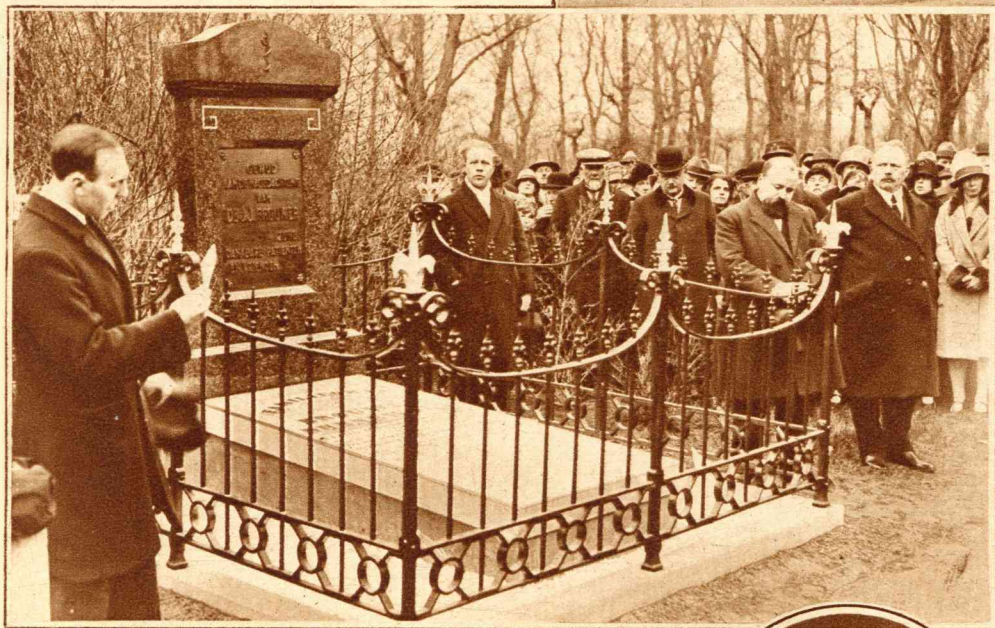
Amsterdamsch Fotonieuws



FRITS VAN DUINEN, de welbekende Amsterdamsche baszanger is Dinsdagavond in Bellevue gehuldigd bij gelegenheid van zijn 70sten verjaardag.

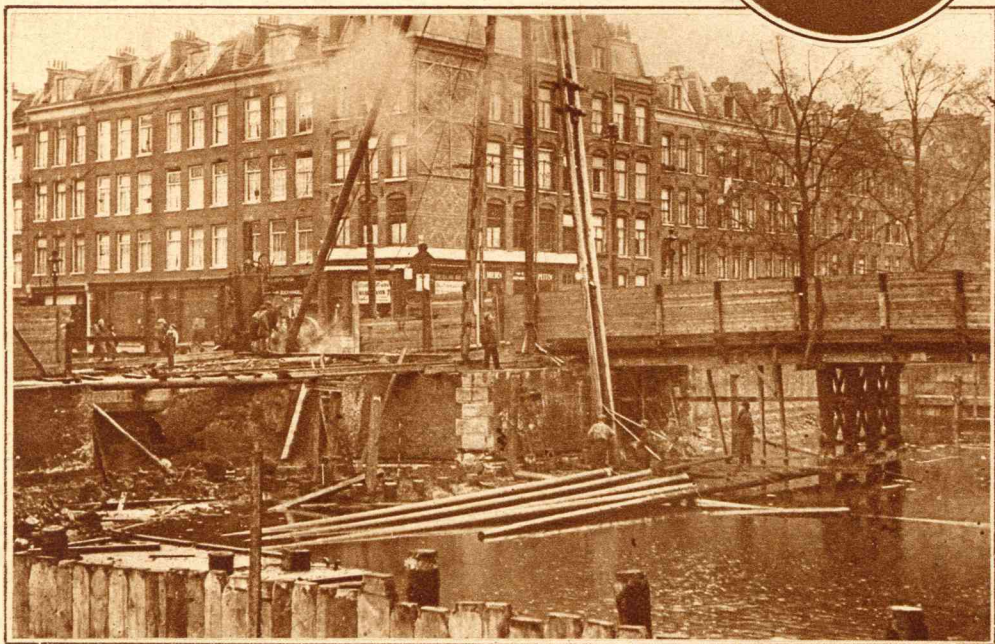


AMSTERDAM-WEST is een nieuw bedehuis rijker geworden in de de vorige week ingewijde Jeruzalemkerk aan de Jan Mayenstraat. Een exterieur foto van dit schoone bouwwerk.



OP DE OOSTERBEGRAAFPLAATS is een gedenkteeken onthuld ter eere van de nagedachtenis van dr. J. J. Brouwer, den tijdens zijn leven zoo zeer gewaarden en vriendelijken geneesheer op de Eilanden. Velen van zijn dankbare patiënten waren bij deze plechtigheid tegenwoordig.

DE HEER A. J. HOUBEN herdacht den 1en Mei den dag dat hij vóór 40 jaar in dienstbetrekking kwam bij de A. P. C. Hiernaast



MET BRUGGENBOUW is men thans in Amsterdam druk bezig. Zoo wordt ook over de Da Costakade aan het eind van de Kinkerstraat een nieuwe brug geslagen, hetgeen een heel karweitje is.



HUN 50-JARIG HUWELIJKSFEEST hopen den 8en Mei te vieren de echtelieden Molenaar-Boersma uit de Palmstraat. Hiernaast rechts.



MEVROUW VAN BEEM de bekende tooneelspeelster, verbonden aan het nieuwe Ned. Tooneel onder directie van Louis Saalborn, heeft Maandag j.l. haar 80sten verjaardag gevierd. Hierbij een huiselijke foto van deze krasse artiste.



Korfbalkampioenen. D.T.V. speelde Zondag voor het kampioenschap West gelijk tegen Deetos (2-2).

SPORT VAN ZONDAG

Wanneer 'n competitie-wedstrijd wordt gespeeld, waarvan het resultaat niet voor één van beide partijen verstrekkende gevolgen heeft, is het publiek er al spoedig bij om daarvoor den neus op te trekken. Men wil spanning en sensatie, waarbij maar al te zeer uit het oog wordt verloren dat men toch eigenlijk gaat kijken om voetbal te zien. En dat goed voetbal eer mogelijk zal zijn in een wedstrijd waar de zenuwen geen rol spelen omdat er geen kampioensstiel of iets dergelijks op het spel staat, vergeet men maar al te vaak. Dat juist in die wedstrijden waarin de spelers zich zonder bijgedachten op goed voetbal kunnen specialiceeren, het spel het mooiste kan worden gespeeld wil men niet inzien. We spreken nu nog van competitiewedstrijden,

maar kom nu tegenwoordig eens om een vriendschappelijke partij voetbal. In negen van de tien gevallen is de penningmeester er aan bekocht.

Het doet ons daarom des te meer genoegen dat de friendly-game tusschen Blauw Wit en Ajax in het Stadion zoo volkomen is geslaagd, sportief en finantieel. Dank zij 'n doelmatige pro-



Moment uit den korfbalwedstrijd D.T.V.-Deetos. Aanval op het doel der gasten.



Een interessante wedstrijd tusschen Blauw Wit en Ajax in het Stadion. Keizer, de doelvverdediger van Ajax, pakt den bal voor Smit's voeten weg.

paganda liet de belangstelling niets te wenschen over en de duizenden die gekomen waren hebben nu eens kunnen zien dat er in dit soort wedstrijden toch ook wel gevoetbald kan worden, zoo gevoetbald zelfs, dat men er meer geniet dan bij het meerendeel der competitiewedstrijden. Laat men dit niet vergeten. Waarom zou deze ontmoeting nu interessanter zijn geweest wanneer b.v. de Nederlandsche kampioensstiel op het spel had gestaan en Blauw-Witters en Ajacieden, mitsgaders hun duizenden supporters, tweemaal drie kwartier met het angstzweet op de slapen hadden gestaan plus nog een 'slapeloozen Zaterdag- en Zondagnacht.

Neen dit soort voetbal zouden we toch ook niet willen missen. De spelers die aan een dergelijke partij deelnemen dienen zich echter te geven. Blauw-Wit en rood-wit komt hiervoor zeker een woord van hulde toe.

Ajax heeft den wedstrijd gewonnen. De Meerclub voetbalde beter en gezien in dezen wedstrijd

voetbal punt één was kwam de overwinning aan die partij die zich qua voetbal het meest onderscheidde. Wat ons betreft kan men Ajax en Blauw Wit in de competitie van elkaar houden. Maar dan elk jaar zoo'n soort wedstrijd. Wanneer volgend jaar de kas van den Amsterdamschen Bond misschien geen aanvulling meer behoeft kan er eens een ander van profiteren.

*

Zeeburgia heeft de promotiecompetitie ingezet met een puntloos gelijk spel tegen U.V.V. te Utrecht. Of ons dit resultaat meevalt? Eigenlijk niet. Wij hadden van het Utrechtsche team zoo weinig goeds gehoord dat wij onze tweede-klasse-



Ready Tecka en K.V.K.V. in actie op het Parkschoouburg-terrein. De Amsterdamsche ploeg won met 4-1.



De toss bij den dameshockeywedstrijd Holland-België, welke door de Belgische schoonen werd gewonnen. De Belgische captain schijnt ons zoo niet op haar voordeelgast.

DE ONZICHTBARE HAND

DOOR MARE EDMUND JONES

Eén ding moet je nog leeren," vervolgde hij ernstig, "en wel, dat ik een uitstekend geheugen heb. Laat je door de herinnering aan het makelaarskantoor niet in de war brengen. Ik heb je daar ruimschoots in de gelegenheid gesteld om oneerlijk te worden en je daardoor in de val te lokken. Maar je beet niet toe. Daarna heb ik getracht, je door tusschenkomst van Spike Latham over te halen, de brandkast te helpen forceeren, in de hoop, je daardoor in m'n macht te krijgen. Maar in Indiana is m'n volhouden met goeden uitslag bekroond. Je ligt onder zware verdenking van schuldig te zijn aan de gepleegde inbraak in 't kantoor van dien Sterling. Je ziet nu, dat het je niet gebaat heeft, eerlijk te blijven."

Weer lachte de chef der bende. "Die lompe kerel, Merton Sterling, dreigde m'n opzet te doen mislukken, maar die prachtig in elkaar gezette inbraak in z'n kantoor redde de situatie en leverde ons het onverwachte buitenkansje van twaalf duizend dollars op."

"En wat wilt u nu van me?" vroeg Frank.

"Niet zoo ongeduldig, jongmensch," luidde het antwoord, "je moet niets vragen, alleen maar gehoorzamen aan de orders, die je gegeven worden."

De man met de peper- en zoutkleurige haren, die daar voor hem zat als een ijdele praalhans, die groot gaat op z'n behaald succes, boezemde Frank op zichzelf weinig vrees in. Maar toen hij dat gelaat voor hem nauwkeuriger bekeek en de koude, meedoogenlooze trekken beschouwde, benevens de wreede, woeste blikken, die de man op hem wierp, voer hem een huivering door de leden en was hij zich ten volle bewust van het gevaarlijke spel, dat hij speelde, door zich in het hol van den leeuw te wagen.

De chef nam nu een paar vellen papier uit het dossier, dat naast hem lag. De enveloppe, waarin die vellen gezeten hadden, scheurde hij zorgvuldig aan kleine stukjes. Daarna legde hij een nieuwe

enveloppe voor zich en liet z'n blik over den inhoud der vellen papier gaan.

"Zelfbehoud is de hoofdwet in de natuur, m'n jonge Stille Frank Waite," zei hij; "daarom moet je weten, wat er gebeurt, wanneer een lid mijner bende zoo dwaas mocht zijn, mij de een of andere poets te willen spelen. Op deze vellen papier staat m'n eigen bekentenis geschreven. Daaronder een kort overzicht van het aandeel, dat elk der leden van m'n bende in m'n zaken gehad heeft en nog heeft. Dit overzicht is ruim voldoende om hun verscheidene jaren gevangenisstraf met dwangarbeid te bezorgen. Deze papieren zijn in handen van een rechtsgeleerd kantoor, waar men niet weet, dat ik het hoofd eener bende inbrekers ben, maar wel dat mijn leven voortdurend in gevaar is. Die papieren zijn daar veilig in de brandkluis geborgen. Ze kunnen daar niet gestolen of vernietigd worden. Bij het overzicht van de roemrijke daden mijner medewerkers," vervolgde het bendehoofd met een sarcastisch lachje, "heb ik juist dat gevalletje van jou in den staat Indiana gevoegd. Misschien weet je niet, dat meerdere vingerafdrukken van je op het kantoor daar gevonden zijn. Het is zoo goed als zeker, dat je, wanneer de politie je te pakken kreeg, als recidivist zou veroordeeld worden, te meer daar door je vlucht de schijn nog sterker tegen je is. Tot meerdere zekerheid echter zal ik aan je staat van dienst nog dat gevalletje van schriftvervalsching voegen, dat je nu moet uitvoeren. Om dit tot mijn genoegen te kunnen doen, zal ik je onder het onmiddellijk toezicht van mijnheer Brewster stellen, totdat dat zaakje, dat ik voor je in petto heb, achter den rug is."

"Ik zal dat zaakje wel voor u opknappen," zei Frank kalm.

De makelaar-inbreker vouwde de vellen papier op, stak ze in de enveloppe, verzegelde die en schreef er het adres op. Van de plaats, waar hij zat,

kon Frank zien, wat hij schreef. Eerst kwam de naam van een bekend rechtsgeleerd kantoor; daarna het volgende: "Deze enveloppe moet geopend worden zes dagen nadat ik verdwenen mocht zijn, en wel op den avond van den zesden dag; ook moet zij geopend worden direct na ontvangst van mijn schriftelijke order daartoe." Volgde onderteekening.

"Dit zal ik persoonlijk in de brandkluis deponeeren, direct nadat ik aan jou, Stillen Frank, de opdracht gegeven heb, die ik voor je op 't oog heb. Nu zullen we eens zien, of je zoo knap bent, als ze me gezegd hebben."

"Geef me dan een pen, als u wilt, en reik me dan even uw inktpot aan," sprak Frank.

Een en ander werd hem gegeven. Frank keek het vertrek eens rond. Brewster stond bij het venster. Behalve deze en de chef was er niemand anders. De jonge man toog nu aan 't werk, nam een blanco velletje papier van de tafel, zocht en vond op goed geluk af een vel beschreven papier en begon zeer langzaam de twee eerste regels over te schrijven.

Daar hij er zich van bewust was, dat het werk dat hij deed en het spel dat hij speelde, zeer gevaarlijk waren, gevoelde hij zich zenuwachtig en opgewonden. Met moeite kon hij verhinderen, dat z'n vingers onder 't schrijven beefden en dat daardoor z'n schrift niet aan de verwachting zou beantwoorden.

Toen hij eindelijk klaar was, nam hij zijn brief en den anderen en verzocht den chef, die zich met het lezen van de krant onledig had gehouden, beide brieven met elkaar te vergelijken.

"Ik ben een tijd lang buiten de practijk geweest," zei hij, "daarmee dient u dus bij de beoordeling rekening te houden."

Blij als een schooljongen liep het hoofd der bende met de beide brieven in z'n hand naar 't venster, waar hij en Doc Brewster ze nauwkeurig met elkaar vergeleken. Na dit onderzoek drukten beiden hun bewondering uit over Frank's prestatie.

Inmiddels had deze snel z'n besluit genomen. Met den grooten durf en de onverstoorbare koelbloedigheid, die hem eigen waren, nam hij een ander velletje blanco papier, waar hij eenige woorden opschreef. Daarna onderteekende hij zeer zorgvuldig het geschrevene.

Vóór hij het aldus beschreven vel bij zich kon steken, kwamen de beide anderen van het venster naar hem toe. Hij nam met een onverschillige houding z'n eigen werk weer op en wees hun op eenige kleine, bijna onzichtbare fouten in het vervalschte handschrift, fouten, zeide hij, die een volgenden keer gemakkelijk konden vermeden worden. Terwijl hij daardoor hun aandacht afleidde, nam hij bedacht het

Een ideaal golfsterrein

biedt deze zoo bekoorlijk gelegen oallei op het eiland Catalina, voor golfliethebbers en... natuurschoonminnenden, om te matertanden.





VOORJAAR IN NIZZA. Bij ons doet April al heel eigenzinnig wat hij wil en „onze Noordsche Mer, helaas, die kan zoo koud, zoo guur, die kan November zijn“. In het verrukkelijke Nizza, met zijn heerlijk klimaat, moet het dan goed toeven zijn. Ook de kinderen genieten er van zon, licht en ontspannende sport

andere vel papier op, vouwde het en stak het bij zich.

„Het werk, dat ik nu voor je op 't oog heb,“ zoo begon de chef, „is het namaken van een testament. Doc Brewster zal je het origineel geven, benevens een duplicaat van 't papier, waarop het geschreven is, alsook een stuk, waarop de veranderingen voorkomen, die ik aangebracht wensch te hebben. Totdat je klaar bent met dat werk, sta je onder toezicht van Doc. Wanneer je wilt, kun je op je eigen kamer dat werkje uitvoeren.“

Nadat hij dit gezegd had, wierp hij een onheilspellenden blik op den jongen man en hernam:

„Denk er aan, Stille Frank, dat het gevaarlijk voor je zou zijn, nu nog van idee te veranderen of te trachten eerlijk door 't leven te gaan, zooals je dat noemt. De man, die verondersteld wordt, dit testament geschreven te hebben, zal binnenkort sterven, en wanneer mijn bekentenis dan in handen der politie komt, dan zul jij beschuldigd worden van moord. Denk daaraan en ga nu heen.“

NEGEND E HOOFDSTUK OMSINGELD

Wil je soms van kosthuis veranderen?“ vroeg Brewster.

Frank schudde ontkennend het hoofd.

„Dan zullen we even in een drogisterij gaan en daar telefoneeren. Je kunt dan drie kwartier of een uur aan dat testament gaan werken. Natuurlijk onder mijn toezicht.“

Het was echter geen drogisterij, maar een sigarenwinkel.

„Blijf hier even voor de deur staan,“ zei Brewster, „zoodat ik je door het glas kan zien. Ik ben direct klaar.“

Frank gehoorzaamde. Eensklaps werd hij er zich van bewust, dat er iemand achter hem stond. Hij keerde zich om en zag, dat het Roode Stevens was. Snel haalde hij een velletje papier uit z'n zak, keek even den winkel binnen, zag dat Brewster met den rug naar hem toe stond, en gaf het velletje aan den Roode. Vervolgens draaide hij zich half om en fluisterde Stevens in 't oor:

„Geef dat aan luitenant Dorgan.“

Eenige oogenblikken later kwam Brewster uit den sigarenwinkel. De Roode was spoorloos verdwenen.

„De benodigde papieren zullen na 't souper klaar zijn. Willen we nu eerst naar een bioscoop gaan en daarna gaan eten?“ vroeg Brewster.

„Uitstekend,“ zei Frank lachend. Hij gevoelde zich nu meer op z'n gemak.

Toen echter na een paar uren papier en schrijfgereedschap voor hem stonden en Doc Brewster in half liggende houding op zijn bed zat, bezig

met de eene sigaret na de andere te rooken, begon Frank zich minder prettig te voelen. Hij moest, of hij wilde of niet, aan 't werk gaan om het testament te vervalschen. Hij talmde en werkte zoo langzaam hij maar kon. Maar het testament was kort en zeer duidelijk geschreven. Hij had niet den minsten lust om opnieuw een misdaad te begaan.

Het sloeg middernacht.

Vijf minuten later hoorde hij het gedruisch van iemand, die de trap kwam opstomen. De deur van z'n kamer werd opengeworpen en Velvet Barnby rende het vertrek binnen.

„Doc!“ riep hij uit: „de bende is omsingeld en deze of gene, ik denk dit heerschap, heeft den verrader gespeeld.“

Zonder op antwoord te wachten, wierp de schelm zich op Frank. Doc sprong op en volgde Velvet's voorbeeld, zoodat het er voor den jongen man, door twee vijanden in een beperkte ruimte besprongen, leelijk begon uit te zien. Langzaam maar zeker werkten ze hem tegen het bed aan, waarna Velvet hem z'n knie op de borst zette en z'n mes trok.

Op dit oogenblik knalde een revolverschot in het kleine kamertje en een stem riep: „Handen op!“ Het gelukte Frank na een paar vergeefsche pogingen op de been te komen. Hij zag op en herkende luitenant Dorgan met de revolver in z'n hand.

Achter Dorgan stond een aantal politieagenten met getrokken sabel.

Dorgan keek Frank een oogenblik aan en zei: „Ik moet je spreken, ga mee naar het politiebureau.“

Daar, in het ruime vertrek, dat tot werkkamer van Dorgan diende, bevond zich een aantal der gevangen genomen leden der bende. Onder hen bevond zich de chef.

Toen luitenant Dorgan binnenkwam, vroeg deze aarts misdadiger hem uit de hoogte:

„Met welk recht en om welke reden

ben ik tegen m'n wil hier gebracht?“ waarop Dorgan lachend antwoordde:

„Om je eigen bekentenis, dat je het hoofd der bende bent.“

„M'n eigen bekentenis? Hoe bent u dan in 't bezit daarvan geraakt?“

„Door je met eigen hand geschreven order.“

Nog steeds glimlachend, haalde Dorgan een stuk papier uit z'n zak en liet dit het hoofd der bende zien.

Het was het velletje papier, dat Frank beschreven had op het oogenblik, dat de chef en Brewster z'n werk aan 't venster aan een onderzoek onderwierpen.

Nu begreep de in de val geloopte misdadiger de reden, waarom hij zich tegen z'n wil op 't politiebureau bevond. Hij wierp Frank een blik vol doodelijken haat toe. De jonge man had het bewijs geleverd, dat hij de kunst om iemands schrift na te maken, in de perfectie verstond.

Plotseling echter schoot Frank weer iets te binnen. Roode Stevens had gezegd, dat hij een eerlijk man wilde worden, en Frank had hem in dit besluit versterkt door de bende een leelijke kool te stoven. Maar daardoor zou Stevens waarschijnlijk in de gevangenis komen. Zou hij iets ten gunste van hem kunnen doen? Zou hij zelf misschien op transport naar Indiana gesteld worden om zich te moeten verantwoorden voor den hem toegeschreven diefstal van twaalf duizend dollar, of zou de bende dien diefstal soms bekennen?

Dorgan scheen Frank echter niet in arrest te willen houden en ofschoon Rooden Stevens de handboeien waren aangedaan, werd hij niet met de andere leden der bende achter slot en grendel gezet. Zoodra ze met hun drieën alleen waren, slaakte Dorgan Steven's boeien.

„Waite,“ zei hij, zich tot Frank wendend, „je hebt ons door je hulp een onschatbaren dienst bewezen.“

„Hoe dat zoo?“ vroeg de aangesprokene verwonderd.

„Je wist natuurlijk niet,“ zei de politie-luitenant lachend, „dat Stevens een van m'n beste mannen is. Dat is hij al sinds maanden.“

„Me dunkt, Frank,“ zoo liet Stevens zich nu hooren, „dat je me dat gevalletje in Indiana nooit zult vergeven. Die Merton Sterling dacht werkelijk, dat Frank aan die inbraak op z'n kantoor part noch deel had. Om de bende op een dwaalspoor te brengen, slaagde ik er in hem van het tegendeel te overtuigen, maar dacht er niet aan, dat Frank het in z'n hoofd zou krijgen, de vlucht te nemen.“

„En... en... hoe gaat het met Dora?“ vroeg de jonge man. De vraag was er uit, voor hij 't wist.

Roode Stevens lachte hartelijk. „Ik heb een brief van haar voor je. Brewster telefoneerde de boerderij op en maakte je zoo zwart als hij maar kon, maar vóór m'n vertrek maakte ik het zaakje weer voor je in orde. Begrepen?“



IN DE SCHADUW DER PALMBOOMEN, op de terrassen der luxe-hotels aan de Promenade des Anglais, geniet men van de koesterende zon en mildadige temperatuur



WAAR DE SINGEL BEGINT

Een riante foto van dit bij uitstek levendige en bedrijvige stadsbeeld, hetwelk door den machtigen „groenen” koepel der Luthersche kerk beheerscht wordt. Links de Stroommarkt met de vele vrachtauto's der talrijke boden, in het water der Singelgracht de tjalken en motorbooten der beurtschippers.

DE STAD AMSTERDAM
HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal f1,62⁵⁰; per post f1,75; Voor Nederlandsch-Indië f7,00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f2000.—)



OPLAGE BOVEN 100.000 EX.
Aangesloten bij het Bureau voor
Oplaatcontrole, Amsterdam.